

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Betül Akdoğan

SONRA BANA KUŞ DEDİLER

TÜRK YAZARLARI

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Montaj: Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni: Semih Özcan

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

1. basım 2004

Betül Akdoğan SONRA BANA KUŞ DEDİLER

UZUN ÖYKÜ

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Betül Akdoğan, 1986 yılında Kahramanmaraş/Afşin'de doğdu. Öğretmen Abdurrahim İlkokulu ve Ereğli Süper Lisesi'ni bitirdi. Üç çocuklu bir ailenin en küçüğüdür. *Sonra Bana Kuş Dediler*, Konya Ereğlisi'nde yaşayan Betül Akdoğan'ın ilk kitabı.

Kitap yazdığımı söylediğimde beni daha çok cesaretlendiren İpek Ongun'a, hayatımda yer etmiş ve bu kitabın hazırlanmasında benden yardımlarını esirgemeyen Edebiyat Öğretmenim Aysel Akkaya'ya, yazılarımda derinliğini keşfeden ve benim de bunun farkına varmamı sağlayan Türkçe Öğretmenim Nihal Sandıkçı'ya, kitabın düzenlemesini birlikte yaptığım Ağabeyim Hakan Kocabaş'a, ilgisi ve bütün yaptıkları için sevgili Faruk Duman'a, yaptığım her işte olduğu gibi bana bu işte de inanan ve destekleyen canım arkadaşlarım; Mahinur Akdoğan'a, Yeşim Kaya'ya, Nergis Yıldırım'ın, Aysun Dönmez'e ve aileme SONSUZ TEŞEKKÜRLER...

27.11.2000

Önce seni çok özlediğimi ve senin o neşeli sözlerine ihtiyaç duyduğumu söylemek isterim.

Bana gönderdiğin o sımsıcak ve okunduğunda gülümseyen güzel mektubunu aldım. Yine satırlara sığmayan mektuplarından birini yazmışsın. Konu, her zamanki gibi yine sen ve ben. Beni gülerken ağlattı, o güzelim günlerimizi hatırlattı o mektup bana. Gece yarısı o buzlu sokaklarda koşarken düşmemizi, yazın o sıcağında denizde buz gibi kolalar içmemizi, sonbaharın rüzgârıyla savaşıp paten kaydığımız günleri hatırlattı o mektup bana. Önce gözyaşlarına boğuldum. Sonra da gülmekten okuyamadım mektubunu. Bitirdikten sonra aklıma ilk gelen, kâğıdı kalemi alıp sana bir mektup yazmak olmuştur. Kalemim, paylaşamadığımız o pembe kalem.

Benim mektuplarım seninkiler kadar sıcak olmasa da gülümseyen yüzleri var. Üzüldüğün günlerde sana yetişen yine benim mektuplarım olacak. Önce güldürecekler, sonra da diyecekler ki: Hayat üzülmemiz için değil, gülüp de hiç yaş-

lanmamamız için vardır. Ve bu söz, yine senin o güzelim mektuplarına ihtiyaç duyduğumu hatırlatacak. Yine sen her zamanki gibi kâğıdı kalemi alıp o uzun ve sımsıcak mektuplarından yazacaksın.

Biliyor musun? Yolunda gitmediğini hissettiğim bir şeyler var. Belki de benden kaynaklanıyor, ya da sen mektup yazmayı azalttın. İhtiyacım var onlara, okuyup da bitiremediğim mektuplarından istiyorum. Bana seni anlatsınlar. Bana kalbini göndersinler. Sonra o kalbin içinde bir de bana yer açsınlar. Öğütlerde bulunup doğruları gösterebilirler. Ben seninle yaşıyorum. Dünyada birçok insan var. Kimisi hüzünlü, kimi de mutlu. Senin hüzünlü kişiler arasında olmanı istemiyorum. Hayat direncimin sağlam olmasını istiyorum.

Hadi bakalım, sıra sende. Senin anlatacakların daha çoktur. Sakın unutma güldüren kitabından bahsetmeyi. Yine mektubun uzun ve sımsıcak olsun. Beni güldürsün ama sakın ağlatmasın. Yazı, kışı anlat bana. Yaptıklarından ve yapacaklarından söz et bana. Şu mektubu hiç bitirmek istemiyorum, fakat sana göndermek için bunu yapmam gerek. Unutma! Hayat gülüp de hiç yaşlanmayalım diye vardır.

05.12.2000

Bulutlar söylediler dargın olduğunu bana. Yaşam gücüm zayıfken, ben onsuz hiçbir şey yapamam. Mektup bile yazamam. Ne yüzüm güler, ne de sana öğütlerde bulunabilirim. Şimdi sana soruyorum. Yapmam gerekeni öğrenmek istiyorum. Dargınlığının sebebini bilmek istiyorum. Unutma ki, üzüldüğün zaman sana yetişenler, benim güler yüzlü mektuplarım olacak. Bir şey daha var unutmayacağın; gülen mektuplar yazmayı sen öğrettin bana.

Üzülmek için değil, yaşlanmamak için gülmen gerek. Benden ayrılmamak için gülmen gerek. Hayatta kalabilmek ve huzurlu yaşayabilmek için yapman gerek bunu. Ben senin için gülüyorum. Lütfen sen de benim için gül, fakat benim için ağlama. Artık ben de senin için ağlamayacağım.

Annem arada sırada öyle sorular soruyor ki, onları hiçbir zaman cevaplayamayacağım. Bir gün, o yaz akşamlarının ılık havasında bahçede oturuyorduk ki o sorulardan biri geldi. Şaşırdım.

İlk önce gülüyorum diye şaşıyorlardı, şimdi ise gülmüyorum diye şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. Sorunun ilk dakikalarında sessiz kaldı annem ve daha sonra aynı soruyu tekrar sordu. O da anlamıştı yanıtlamak istemediğimi. Elimde o zamanlar okuduğum kitap vardı. İlk önce yanıma oturdu ve ellerimin içinden kitabı alarak masanın üzerine koydu. Yüzüme bakıyordu donuk donuk. Ellerimi sıktı ve “Evet,” dedi. O kadar çok istiyordu ki cevap vermemi, gözlerinin rengi değişmişti sanki. Cevabı ben bile bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Annemden ben bu sefer bir şey istedim. Doğduğum günü anlatmasını. Anlattıktan sonra sanırım kendi verdi sorunun yanıtını. Daha sonra hiçbir şey söylemeden gitti.

Ya senin annen, o da sana yanıtlayamayacağın sorular soruyor mu? Yanıtsız kal, tamam mı? Bunu kendisi bulacaktır. Daima onun gözlerine bak. Senin gözlerindeki kararsızlığı anlayacak ve o soruyu bir daha sana sormayacaktır.

08.12.2000

Sana bilmediğin bir şey söyleyeceğim. Şu günlerde kara bulut, arkadaşım olmaya çalışıyor. Reddettim onu, fakat beni bırakmadı. Mektubunda bir şeyi unutmuşsun. Sorunun yanıtını. Yoksa sen de mi veremedin? Sustun sustun da öyle gökyüzüne mi baktın? Bir de beğenmediğim bir şey vardı mektubunda. Beni yeterince güldürmedi ve yeterince sıcak değildi. Ne oluyor bize? İşte bu soruda susmanı değil, anlatmanı istiyorum.

Günlerden pazartesiydi. Haftanın ilk günü olmasına rağmen çok yorgundum. Dışarıdaki yağmur damlaları betona düşmek için birbirleriyle yarışıyorlardı âdeta. Kimisi pencerede dinleniyordu, kimisi camekânlarda. Kimisi ise benim göz yaşlarımla karışmış göl oluşturmaya çalışıyorlardı. Hava çok soğuktu. Her pazartesi olduğu gibi. Ve ben buna da alışıyordum. Pazartesiler soğuktu. Üstüme hiçbir şey almadan, yorgun adımlarla dışarıya ulaşmaya çalışıyordum. Elimde de o paylaşmadığımız pembe kalem vardı. Tahta bir sandalye ile bir ağacın altına geçtim. Hiç yapmadı-

ğım bir şeyi yaptım. İlk defa yağmur altında şiir yazdım. Kâğıdım yoktu, fakat buruşmuş ellerim fena halde çalışıyordu. Sonra da yağmur altında sırlıklam olan saçlarımı çizdim.

Sadece güzel olması için seveceğim hayatı, sevmek için değil. Yarışacağım onunla, sadece güzel yaşamak için, önümdeki engelleri aşıp hissettirmeden geçeceğim onu. Hep ilerisinde olacağım, hiçbir zaman aynı merdivende yürümeyeceğim onunla. Yaşamak için değil, güzel yaşamak için seveceğim onu. Kötü günlerimin ardında iz bırakmaması için seveceğim. Belki biraz tebessüm edip pes etmesini bekleyeceğim. Ve sonunda kazanan ben olacağım.

Sabahtan akşama kadar bağırdığın günler oldu mu? Ben bağıırıyordum, fakat bilmiyordum ki me ve niçin bağıırdığımı. İçimdeki bir bağıırıştı o. Nereye yöneleceğini bilemeyen bir bağıırış. Belki özgür olduğumu kanıtlamak içindi, ya da içimdeki sersemliği atabilmek için. Sanırım sen de fark etmişsindir, günlerin sanki yetişecekleri bir yer varmış gibi birbirleri ile yarış yaparak ilerlediklerini. Sanki her bir kelimede bir günüm geçiyor. Ya senin, senin nasıl oluyor? Her bir kelimede hayatın gidiyor mu sanki?

10.12.2000

Güneşli bir pazar sabahı geçiriyorum. Yarın pazartesi ya, soğuk olur ümidiyle bugün havayı sıcak hissediyorum. Gözlerimi ilk açtığımda etrafımda bir ışık gördüm, beynimde ise garip sesler uğulduyordu. Sanki patlamış bir botun içerisinde boğuluyordum. O deniz sularının kıyıya vuran yosun kokuları burnumun etrafında geziniyor. Omuzlarım ağrıyordu ve başımda derin bir ağrı vardı. Ayaklarım yatağın dışındaydı, gözlerimi ise tavandan ayıramıyordum. Tam kalkmak üzereydim ki üzerimde balonlar patlatılıyor ve su savaşları yapılıyordu. Anlayacağın şaşkın bir sabah geçiriyordum.

Dışarısı sanki bir günlüğüne bile olsa ilkbahar havasını tadıyordu. Elimde küçük bir ayna, o buğulu pencerenin önüne geçmiş, gözlerimdeki derinliği hissetmeye çalışıyordum. Camlar, geçen zamanla daha çok buğulanıyordu. Önümdeki aydınlığı sanki kapatmaya çalışıyorlardı. Onlar da farkındalardı eskisi gibi gülmediğimin. Elimdeki aynanın yere düştüğünü fark ettim. Daha sonra

çatı katının kırık camının önüne geçerek bağırdım ona: Hadi, sen de önümdeki güzellikleri kapatmaya çalış. Bir süre bekledim. Sonra sarıya, kırmızıya, maviye, yeşile boyanmış çocukları seyrettim. Bir çocuk vardı içlerinde, kenara geçmiş seyrediyordu. İlk önce pantolonundaki yırtıklar dikkatimi çekti, daha sonra da ayağındaki tahta kunduralar. O da oyuna katılmak istiyordu, ama korkuyordu. Anlayamadığım, neden korktuğuydu. Yürümeye başladı. Önünde uzun bir yol vardı ve yolu takip eden kısa bacakları görüyordum. Birden şapkasını yere düşürdü. Bu sefer fark ettim uzun, sarı saçlarından; kız olduğunu. Kararsızdı. Sanki şapkayı almak istemiyordu. Önüne döndü ve birden kayboldu yolun içerisinde. Anladığım, mutsuz bir çocukluk geçirdiği idi.

Benim inandığım, mutlu bir çocukluk geçirdiğim. Ya sen, sen de bana anlat geçirdiğin çocukluğu. Hatırlıyor musun? Bizim evin yan tarafında küçük bir bank vardı. Yazısız banklar. Orada seninle ağlama yarışı yapardık. Kim daha çok ağlayacak diye. Sen söylerdin ağlayamadığını. Ben sana, aklına kötü şeyler getir diye fısıldardım. Annemler bizi gördüğünde kavga ettiğimizi sanırlardı. Onlar bilirlerdi bizim kavga edemeyeceğimizi. Şaşkınlıklarını gizleyemezlerdi aslında.

Bana anlat eskilerden. Şimdi yaşarmış gibi anlat. Elimde kocaman bir şeker var. Zarfın içine koyuyorum. Sakın yarısını benim için ayırmayı unutma.

15.12.2000

Yine yağmur, yine o kırık sandalye ve yine o ağacın altındayım. Elimde yine o pembe kalem var. Ağaç gövdesi ağlıyor sanki. O ağaç ilk kez benim yüzümden ağlıyordu. Yazdığım şiir onun sarı dallarına kadar uzanmıştı. Sanki bana durmamı emrediyordu. Bense o emri dinlemiyordum. Yağmur o kadar hızlanmıştı ki yaptığı yarış beni çok korkutuyordu.

Hayata bir adım attıkça, o bir adım daha uzaklaşıyor. Uzun bir çizgi ve uzun bir yol üzerindeyiz. Sanki bir bilmece bu. Zor ve uzun bir bilmece. Her bilmecedan sonra bir bilmece daha, daha zor, ama sonuca ulaşmak için kolay bence.

Bu dizeler beni anlatsın sana. Yapmak istediklerimden, yapacaklarımdan fısıldasın sana. Hani, o soğuk ve kara duvarlardan oluşan bodrum katında yaptığımız hayat yarışından söz etsin. Gecenin bir vakti, ıssız sokaklarda gezen çocukları anlatsın. Yarışmayı ve vazgeçmemeyi öğ-

retsin, hayallerden, umutlardan söz etsin sana. İmkânsız kelimesinin olmadığı bir hayatı anlat-sın.

Soğuk bir pazar günüydü pazartesiye inat ve saat yediyi gösteriyordu. Üzerimde ayak bilekleri-me kadar uzanan siyah bir deri manto vardı. Sağ elimde kırık bir ayna, öteki elimde ise yırtılmış, eski bir eldiven. Senin bana sevgi ağacının altın-da su savaşı yaparken verdiği eldivendi o. Ben sol elime giyiyordum, sen de sağ eline giyiyor-dun. Kirpiklerimde siyah boyalarla, donarak kah-vehaneye gidiyordum. Ne işim vardı benim ora-da! Halbuki ben hiç kahvehaneye gitmedim. Bel-ki sıcak bir çay deyince ayaklarım beni oraya gö-türüyordu. Herkes bana bakıyordu. Gülümseme-ye çalıştığım da ne kadar zorlandığımı onlar da bi-liyorlardı. Sanki gülmeyi unutmuştum. Kapının önüne geldiğimde titremeye başladı elim. Neden bilmiyorum, ama bir türlü kapıyı açamadım. Geri döndüm. Arkama hiç bakmadan gidiyordum öyle-sine. Ne yolum ne de gideceğim yer belliydi. Yal-nızlık gitgide artıyordu. Kara bir duvar gibi sır-tıma binmişti. Ama ben hâlâ bükülmemiştim, eğilmemiştim, yorulmamıştım. Önce sahile in-dim. Uzun bir süre martıları seyrettim. Birden ba-ğırmaya başladım denize. Taş atarak canını acıt-maya çalıştım. Olanların ne o farkındaydı ne de ben... Bir adam yaklaştı yanıma. Epey yaşlıydı. Derisindeki kırışıklıklar çok iğrenç görünüyordu. O da başladı benim gibi denize taş atmaya. Sahil o kadar sessizdi ki ikimizden başka kimse yoktu. Bezgin bir şekilde yere attım kendimi. Önce yak-laştı. Daha sonra oturdu yanıma. Konuşmamakta

ısrarlı görünüyordu.

Gözlerinden gözlerimi ayıramıyordum, öylece takip ediyordu denize karışan gözyaşlarımı. Cebinden bir mendil çıkardı. Eli titriyordu. Gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Bir türlü yapamıyordu. Daha sonra sıkışmış parmaklarımı açtı. Ve mendili elime koydu. Arkasına hiç bakmadan, yorgun bir şekilde adımlarını atarak uzaklaştı.

Hayatım gitgide koyulaşıyor. Artık istemiyorum senden uzun mektup. Seni anlatsın sadece. Sadece seni anlatsın. Koyu olmayan her şeyi anlatsın.

17.12.2000

Yüreğimin sesi. Sadece bana anlat siyahı, beyazı, pembeyi, moru... Anlat bana. Sonra da suyu, toprağı anlat. Benim sana anlattığım gibi. Kara duvarlara yazılan sarı yazıları anlat bana. Siyah-tan başla önce, pembeye kadar anlat. Sevgi ağacının sarı dallarını, mavi kelebekleri, çatısız damları anlat bana. Benim sana anlattığım gibi.

Bugün ne yaptım biliyor musun? Hiç gülmeyen kaplumbağamı en sonunda güldürdüm. Sevgi ağacının önünde kavuşturdum onu özgürlüğe. Sarı papatyaların arasında kayboldu âdeta. Arkasında hiçbir iz bırakmadan. Bilinmeyen bir yol üzerindeydi. Artık bilmeceleri yoktu. Kuralları takmıyordu bile. O sadece özgürlüğünü düşünüyordu. Sanki benden bir ses bekliyordu. Ona eşlik etmemi istiyordu. Kalbimin küçük parçası gidiyordu. Arkasında ağlayan bir kalp, önünde de hiç tanımadığı uzun bir yolculuk vardı. Yeşil kabuğum gidiyordu. Gidiyordu sonsuzluğa.

Sarı sonbaharın yaprakları bitmişti. Geride kalan sadece anılarıydı. Çekilmiş fotoğrafların

sanki büyütölmüş haliydi. Deniz taşlarının rengiydi. Sarı suların derinliğindeki siyah yüzüydü. Sarı bitti artık. Beyaza doğru yol almanın zamanı gelmişti.

Sonbaharın son günüydü. Dışarısı en soğuk gününü yaşıyordu. Küçük bir ateş yaktım sevgi ağacının altında. Isıtmıyordu bu ateş beni. Aksine iyice donuyordum. Üstümdeki deri mantoyu çıkardım, soğuğa inat, sonra ateşe uzun uzun baktım. Elimden kaymış olmalı ki, ateşe düştüğünü fark etmedim. Ta ki yüzüme ateş parçası sıçrayana kadar. Bağırırken sesim iyice boğuluyordu. Kırık aynam elimdeydi. Elimin titremesiyle yere düşürdüm onu. Yavaş yavaş eğilip alırken, yüzümü gördüm aynada. Çok kötüydü. Canım yanıyor ve hareket edemiyordum. Sonra hastanede buldum kendimi. Beyaz gömleklilerden birinin soruğu saçma sorular benim canımı daha da acıtıyordu. Oysa ben merak ediyordum; beni buraya kimin getirdiğini.

21.12.2000

Sanırım sen de hasret kaldın buluşmalara. Beyaz duvarların, beyaz önlüklü insanların bulunduğu bir yerdeyim. Bunun rüya olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Acıtmayacak diyorlar. Oysa benim canım yanıyor. Bir yandan annemin sesi. Aşağıdan beni çağırıyor. Belki de dedikleri gibidir. Rüyadır. Belki de gerçekten canım acımındır. Annemin sesi hâlâ kulaklarımda. Rüya mı acaba?

Artık aynaya bakmıyorum. Odamda da ayna yok artık. Geride kalan yalnızca senin aynan. Onun da artık etrafında siyah bantlar dolaşıyor. Hastanede üç ay daha kalacağımı öğreniyorum. Annemi artık daha çok seviyorum. Hiçbir zaman yanımdan ayrılmasını istemiyorum. Eve gitmeyi o kadar çok istiyorum ki. Sevgi ağacı bana küsmüştür. Beni bekliyordur. Ya yeşil kabuğum! Acaba o ne yaptı? Biliyorum, o da eve döndü. Evde beni bekleyen çok şey olduğuna inanıyorum. Cehennem gibi üç ay. Ne yaparım bu ilaç kokularının arasında.

Her gün çiçek geliyor. İçlerinde bir çiçek var, kartın üzeri boş. Hem de en sevdiğim çiçekler onlar. Papatyalar. Beyazlar ve sarılar. Sanki sahilde gördüğüm adamdan geliyor. Bilmiyorum ama sanki o işte. Artık şiir yazmaya başladım. Bu şiirler ne senin için ne de benim için. Hayata küsmüşler için. Belki hayata olan dargınlıklarını geçirebilirim. Hiç olmazsa deneyeceğim bunu. Hayat direncim bana güç vermese de ben kendi gücümü sağlayacağım. Yarışacağım onunla. Asla aynı merdivende yürümeyeceğim. Hissettirmeden geçeceğim onu ve sonunda kazanan ben olacağım. Gurur duyacaksın benimle. Hayata küsmeyeceğim. Umutlarım için yarışacağım onunla.

Artık senden istemiyorum benim gibi anlatmanı. Çünkü ben anlattığım şeyleri sevmiyorum. Benim seveceğim şeyleri anlat bana. Siyahı değil, beyazı anlat. Ben sana yeterince siyahı anlattım. Senin bildiğin fakat annemin bilmediği bir şey var. Deri mantomun yandığını ve yüzümün nasıl bu hale geldiğini de bilmiyor. Sormuyor, ben de söylemiyorum.

Bana beyaz güvercinleri anlat. Sizin oralardaki uğurböceklerini anlat. İyi şeyler anlat ki hayata iyice sarılayım. Bana papatyalardan kurduğun cenneti anlat.

22.12.2000

Her tarafım öyle çok ağrıyor ki hareket edemiyorum. Nedense her geçen gün daha da sıkı tutuyorum hayatı. İşe yaramayan, buruşmuş ellerim şimdi benim için çalışıyorlar.

Aldığım kötü haber, her geçen gün bana daha çok güç veriyor. Hayat iplerimi daha da sıkılaştırıyor. Buruşmuş ellerimi iyice açıyor. Bugün her şeyi öğrenmiş annem. Kimden öğrendiğini söylesem inanmazsın. Hani o dediğim cehennem gibi üç ay var ya, artık onu cennete dönüştürmeye çalışıyorum. Papatyalardan yaptım ben bu cenneti. Her gün sarı ve beyazları alıyorum. Beyaz yataklar sanki cennet oluyor bir anda. İçimden koşmak, bağırmak geliyor. İşte, asıl orada yatakların esiri oluyorum. Aslında ben gülüyorum, fakat sadece dudaklarım kıpırdamıyor. Kıpırdamıyor ve dans etmiyor. Bir gün inanıyorum ki tiyatroculuğuma dönüp o dudaklarımı dans ettireceğim. Sonra herkesi büyüleyeceğim. Ve sonra alkış seslerinden beynimde bir-iki el çırpıntısı kalacak. Bugün, dışarısı çok soğuk olmasına rağmen kal-

kamadım balkondaki sandalyeden. Her on dakika-
kada bir, annemle birbirimize bağıyor, sonra rahatlayacağımızı sanıp kesiyorduk bu saçmalığı. Diğer bir on dakika içinde yine aynı şeyleri yapıyorduk. Babamdan hâlâ hiçbir haber yoktu. Anneme sormuyordum. O da söylemiyordu. Hayatımda pek fazla yer vermiyorum beni sıkacak soru ve cevaplara. Aklımı karıştıran o soru işaretlerinin beynimde özgür bir şekilde gezinmesinden bıktım. Cevapların da o kadar uzun olması yoruyor beni. Sade ve sessiz bir yaşam için zamanım o kadar çok ki, bazen nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Arada sırada yarışları seyretmek beni eğlendiriyor. Yağmur yarışlarını. Benim için çok heyecanlılar. Gözlerimdeki derinliği yakalayabiliyorum onlarda. Onlarda soru ve cevaplar yok. Aklını karıştıracak hiçbir şey yok. Sadece olanı görüyorsun. Gizli olarak hiçbir şey yok arka perdede. Yağmur dünyası bu. Oysa insanların dünyası çok farklı. Her adımda bir sorunla karşılaşıyorsun, oysaki uğurböceğinin hayatı o kadar farklıydı ki; güzel yaşamak için sorunları atlayıp geçebiliyordu. Sevdiği şeylerden vazgeçmeyi bildi. Belki göz damlalarım küçük, fakat deniz dalgalarıyla karışabilecek kadar güçlü. Benim damlalarım sarı ve beyazlardan oluşur her zaman. O korkunç maviye biraz da olsa hüznün verir. Sonsuz bir hüznün. Sonsuz nedir dersen, içinde var olamadığımız zamandır. Zaman nedir diye soracak olursan, işte o, içinde var olabildiğimiz şeydir.

24.12.2000

Bugün taç yaptım kendime papatyalardan, sarı ve beyazlardan cennet kurdum kendime. Gök yüzünün mavisine hayat verdim daima. Göl sularında yüzen ördekler yaptım resimlerimde, parlayan yıldızların gölgesi oldum her zaman. Güneş batmadan önce sarıya kırmızı kattım. Beyaz güller yatağımı süsledi her zaman. Denizdeki balığın fotoğrafıydım. Duygularımla anlattım hayalimdeki beyaz meleği, ben o cenneti resimlerimde yarattım her zaman.

İşte, ben bu dizeleri yazdım kışın ilk karında. Pamuk gibi bir kar var dışarıda. İncineceğini sanıp dokunamıyorum. Sonra parmaklarımı yaklaştırdığımda beni ürperttiğini anlıyorum.

Bugün bir özgürlük verildi bana. Odamın duvarları artık beyaz değil. İstedğim gibi boyayabilmişim. Elimde bütün renklerim var. Güzel bir hayat için önce pembe attım duvara. Umut ve huzur için yanına da beyaz ekledim. Sonra masmaviye boyadım duvarı. Özgürlük yanımdan ayrıl-

masın diye. Sanki kışın karıyla oynuyorum duvardaki resimlerimde. Ve karşıma bir anda şu soru çıktı. Cennet gerçekten de bu kadar renkli mi? Sarı sularında yüzen ördekler var mı? Sarı ve beyazları hayalimdeki kadar çok mu?

Artık resimlerimi şiirlerle anlatıyorum. Önce duyguların ve güzelliklerin olduğu bir resim çiziyorum. Ve onu daha sonra aynı duygularla şiire dönüştürüyorum. Biliyor musun neye üzülüyorum? Artık o yaşlı adamı hiç göremiyorum. Ne garip, değil mi? Tanımadığım bir adam için üzülüyorum. Onu görünce düşüncelerimi bakışlarımla anlatıyorum. Sanırım önemli bir şey öğrendim ben ondan. Susmak ve bakmak. Sadece bu değil öğrendiğim. Özgürlüğün bir parçasının bakışlarda gizli olması. Bana özgürlüğümü kullanmamı öğretti. Üzülmemin sebebini şimdi daha iyi anlıyorum.

Senden bir şey istiyorum. Hayalindeki cenneti çizmeni. İnan ki bir şeyi çok istersen yolun sonunda olsa bile onu görürsün. Kendi cennetini çiz ve cennetin neresinde olmak istiyorsan orada ol.

28.12.2000

Bağırıyorum, çağırmaya çalışıyorum herkesi. Sesimi duyuramıyorum. Onların kim olduğunu bilmiyorum. Yaşayıp yaşamadıklarını da bilmiyorum. Belki cansız birer varlıktılar.

Beyaz bir güvercin uçuşuyor odamda. Ya bana bir şeyler söylüyor ya da benimle olmak istiyor. Hayalimi canlandıran oyuncular, sanırım beyaz güvercinler. Korkuyorum onu kaybetmekten ve yanına yaklaştırmaya çalışıyorum. Pencerenin tam önüne geldiğimde, dudaklarım kapanıyor ve gözlerim konuşuyor. Pencereyi açmaya çalışıyorum. Bir süre bekledikten sonra uçuyor ve onun yanına gidiyor. Beklediğim insanın yanına. Onun yanına gitme ihtiyacı hissediyorum, ama gidemiyorum. Sonra arkalarına bakmadan gidiyorlar. Beyaz meleğimi de götürüyorlar. Neden sorularıma cevap vermeden kaçıyor? Belki de kaybetmekten korkuyor. Peki, neyi kaybetmekten korkuyor? İnsan bir şeye inanırsa ve onun olması için elinden geleni yaparsa asla kaybetmezmiş. Benim de yaptığım gibi, umutlarımı kaybetmediğim gibi.

*Yapabildiğime inandığım şey, yapamadığım-
dandır. Cesarete başladığımda, cesaretsizliğim or-
taya çıkar. Başlamadan bitirmeyi düşünmek, esir-
liğe mahkûm olmaktır. Zoru başarmak, kolaydan
vazgeçmektir. Geriye dönmek, ileriye kaybetmek-
tir. Güvendiğim şeyler zamanla güvenilmezleşir.
Görmeden hissetmeyi başarmak, ölümden uzak-
laşmaktır.*

Ayakları kesilmiş ve tavana asılmış bir güver-
cin gördün mü hiç? Ben görmedim, ama hisset-
meye çalıştım. Eğer sen de görmediysen hisset-
meye çalış. Sakın zoru başarmak için kolaydan
vazgeçme. Kolayı başarabilmek zoru başarabil-
mek için ilk adımdır.

07.01.2001

Yine yeni bir güne başlıyorum. Bugünün bir ayrıcalığı var. Buraya elveda demem için sadece on gün kaldı.

Elimde kalan biraz ışık. Ve ben o ışıkla sadece kendimi aydınlatabiliyorum. Oysaki ben bütün insanları aydınlatmak istiyorum. Kendini aydınlatmak biraz da insanları aydınlatmak değil midir? O zaman ben biraz da insanları aydınlatıyorum.

Su içmesem de suyumdur yıldız benim. Ekmek yemesem de topraktır benim ekmeğim. Kedim olmasa da güvercindir benim meleğim. Gülmesem de güneştir benim gülen yüzüm. Arkamda iz bırakmasam da deniz taşıdır benim uğurum. Ağlamasam da çamurdur benim ağlayan yüzüm. Ben sadece aydınlanmamış yıldızlardan biriyim.

Ben hayatı yeni öğreniyorum, yeni keşfediyorum ve hayatın farkına yeni varıyorum. Olgunlaşmak istiyorsan acı çekmelisin. Sakın yanlış anla-

ma. Ben yaradan, kandan bahsetmiyorum. Yüreğinde akan kanın yarısından bahsediyorum. İnsanı ancak çektiği acılar olgunlaştırır. Ben durumundan iğrenmiyorum, çünkü bu süreçte öğrendiğim çok şey oldu. En önemlisi hayatın ne demek olduğunu ve hayatın bana ne gibi sorumluluklar yüklediğini ve aynı zamanda bunları yapabilmek için bize nasıl güç verdiğini öğrendim. Bunlar çok zıt şeyler. Ben de bunu öğrendim. Hayatın karşımıza hep zıt karakterler çıkarabileceğini öğrendim. Yaşadığını sanan o kadar çok insan var ki! Evet belki yaşıyorlar; ama bedenleriyle. Ruhlarının ölü bir tavşandan farkı yok. Ben öyle olmak istemiyorum. Onun için o sorumlulukları çekebileceğime dair söz veriyorum hayata. Neyi istiyorum biliyor musun? Güvercinler kadar özgür ve temiz olmayı. Bir şey daha öğrendim. Her şeyi istediğim renge boyamak için ellerime ihtiyacımın olmadığını. Her gün gökyüzünü boyuyorum ayrı bir renge. En yakışanı seçiyorum ve maviye karar kılıyorum. Bugün beyazdaydım. Mavi gökyüzünü beyaza dönüştüreceğim. Bir sefer de olsa yıldızları söndürecek. Ve bir yıldız kalacak içlerinde. En büyüğü ve en güzeli; işte o benim yıldızım olacak.

Annem sık sık gelmeye başladı yanıma. Hoşuma gidiyor bu. O ne kadar resimleri bahane etse de ben anlıyorum benim için geldiğini. Resimlerimi sergiye götürüyorlar. O sergide bulunamayacağım, fakat eminim ki güvercinlerim gidecekler. Herkes beni resimlerimle tanıyacak. Gözümün ya da saçımın ne renkte olacağı o kadar da önemli değil. Hatta hiçbir önemi yok.

Sergimin adını koymayacağım, çünkü adı resimlerimde saklı. Kimisi güvercinler diyecek, kimisi gökyüzü, kimisi de güneş. Hayal güçlerine kalmış. Belki de içlerinden biri hepsini diyecek.

17.01.2001

Bir ışık görüyorum gözlerimde ve baktıkça parlayan bir yıldız. Bugün özgürlüğümün ilk gününü kutlayacağım. Balonlar çizdim cennetin duvarlarına. Annem her hastalandığımda iki balon alırdı benim için. İkisi de beyaz olurdu. Beyaz ve güvercinler kadar temiz. İki dilek dilerdim o iki balon için. Annem, “Biri mutlaka sağlığını ilgili olmalı,” derdi. Ben öyle yapmazdım. Başka başka şeyler dilerdim. Ama bu sefer farklı. Birini sağlığım için dileyeceğim. İnsanın, bir şeyin değerini bilmesi için ondan biraz yoksun kalması yeterli. Ben de bu süreç içerisinde çok şeyden yoksun kaldım ve onları çok özledim. Annem girdi içeriye. Çok geç gelmişti. Belki de unutmuş olabilirdi. Elinde olmasını beklediğim balonlar yoktu. Belki de sürpriz yapmış, saklamıştır diye düşünüyordum. Sessizce geçti içeriye. O soğuk havaya karşı balkonda bir sigara yaktı. Ve daha içine çekmeden, rüzgâr bütün dumanı savuruyordu. Bir anda ince tanecikler süzüldü gözlerinden. Yanına gittim. Önce gözlerinden akmış siyah boyayı sildim.

Daha sonra sıkıca sarıldım eline. Annem kafasını eğmişti, yüzüme bakamıyordu. Sonra bir anda işittim o kelimeyi. Benim için üzgün olduğunu, sabretmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Annemin her cümlesinde onu susturuyor ve konuşmasına izin vermiyordum. Oysa yalan söylemişlerdi bana. Anneme kızıyordum beni aldattığı için. Oysa ben ona söylemiştim beni asla aldatamayacağını. Ya diğerleri!.. Onlar için ne doğrular ne de yalanlar önemli. Oysa ben herkesin doğrular için yaşadığını sanırdım.

Zordu bugün hayat. Çamur lekeleri süslemişti yeryüzünü. Güneşin gülmeyen yüzü ağlatıyordu kalpleri. Sıcak bir ışık özleniyordu gözlerde. Çiçeklerin dalları vazgeçmişti direnmekten. Hasretler uçuşuyordu beyaz bulutlarda. Güvercin kanatları kırılmıştı sanki. Ve gökyüzü bomboştı.

Hâlâ bir umut taşıyorum yarın için.

Hayatın güzel yönünü keşfedebilmek için yaşamayı bilmelisin. Kendini yaşatmalısın. Ben yaşamak için yaşıyorum. Eğer sen de yaşamak istiyorsan yaşatmayı bilmelisin.

23.01.2001

Sonu belli olmayan uzun bir yoldayım ve arkama bakmadan yürüyorum. Korkuyorum artık, o uzun ve zor bilmecelerden. Issız caddelerde, yağmur yağan gecelerdeyim. Geceler beni kovalıyor, ben ise yağmurları kovalıyorum. Işık bekliyorum. Beyaz bir ışık.

Seslenmelerini, beni çağırma larını bekliyorum. Bana, mumları sen yak, demelerini bekliyorum.

Bir şey daha öğrendim. Belki iyi, belki de kötü bir şey. Benim bildiğim sadece onu öğrendiğim. Yarını düşünmeyi erteliyorum artık. Bugünü bugün yaşamak istiyorum. Artık bakmıyorum o uzun ve sıkıcı tarihlere. Önce kokluyor, sonra da içime çekiyorum özlem kokan havayı.

Göstermeyecek misin bana bir gün yüzünü? O yüzü merak ediyorum. Bana, ne zaman papatyaları, gülleri anlatacaksın? Yoksa o gün mü? Umutlarla dolup taşan o gün mü? Bana ördekler getir. Sarı suları olan ördekleri. Papatyalardan taç yap başıma. Beyaz kanatları olan güvercinler getir

odama. Maviye boya perdeleri, arasına beyaz karıştır. Aldatmayalım güvercinleri. Kapıma as umut dolu yazıları. Çeşmeleri aç, aksın gün boyu.

Vazgeçme benden. Sakın vazgeçme. Ben de senden vazgeçmeyeceğim.

08.02.2001

Umutsuzca kendimi kovalıyorum ıssız caddelerde. İç içe geçmiş sokaklar, her adımda önüme çıkan tabelalar yoruyor beni. Pes edemiyorum. İzin vermiyor buna. Yalnızlığımı kutluyorum her gün. Yalnız kutluyorum yalnızlığımı. Yalnız kaldırıyorum kadehimi havaya.

Aramızdaki ip inceliyor sanki. Gün geçtikçe daha da inceliyor. Korkuyorum. Neden korkuyorum, biliyor musun? Korkum o ipten. Kopmasından, beni bırakmasından korkuyorum.

Bana taklit etmeyi unuttur ki, ben, ben olmayı öğreneyim. Bana acı ki, ben acımasızlığı öğreneyim. Bana ağla ki, ben gülmeyi öğreneyim. Beni terk et ki, ben yalnızlığı öğreneyim. Bana yaklaş ki, ben uzaklaşmayı öğreneyim.

Yorulmadım beklemekten. Özgürlük için bütün bir ömür beklesem yine yorulmam. Ağaç gövdelerindeki oyuklara saklanıyorum her gün. Kimden saklanıyorum? Bilmiyorum. Belki de ken-

dimden saklanıyorum. Benim olmayanların benim olamayacaklarını bildiğim için cezalandırıyorum kendimi. Peki suçum ne benim? Suçum yok. Yok olduğundan cezalandırıyorum ya kendimi. Hiç cezalandırılmadığım için cezalandırıyorum kendimi.

10.02.2001

Acımasızca bağırdım bugün anneme. Önce gitmesini söyledim, sonra boynuna sarıldım. Göz yaşlarım akıyordu benden izinsiz. Bir mendil çıkardı cebinden. Nereden bulduğunu sordum. O da biliyormuş. İtiraf etti, güvercinlerin babasından almış. Siyah ve yırtık yine. Deniz sularındaki o yosun kokusu hâlâ vardı.

Annem yanmış deri mantomu getirdi. Odama asmamı söyledi ve böylece onunla yarış yapmam gerektiğini anladım. Annem söylemedi bunları, fakat sorduğumda bunları söyleyeceğinden eminim. Ben de hiçbir şey sormadım. Kazanan ben olacaktım. O zavallıydı. Yaraları benden fazlaydı. Annemden deriyi asmasını istedim. Fakat deri benim elimdeydi. Annem hiç ses çıkarmadan baktı gözlerime. Yarış yapan bendim. Ve sonunda deriyi ben astım. Her gün ona baktıkça daha da hırslanıyordum. Yarışı kazanacağıma gün geçtikçe daha da çok inanıyordum. Kazanan ben olacaktım ve tabii ki özgürlük de benim olacaktı.

Ben de varım hayat yarışına, mücadeleye, özgürlük için savaşmaya, ben de varım. Sarı yıldızlar altında ağlamaya, hıçkırarak şarkı söylemeye, güvercinlerle dans etmeye ben de varım. Bulutlarda uçmaya, kumsaldaki taşları saymaya, papatyalardan taç yapmaya, ben de varım. Ben de varım, yaşamak için sonsuza dek...

Ben, güzeli güzel yaşamak için seveceğim, yaşamak için değil. Geceleri değil, gündüzleri gülümse maviye karışmış beyaz bulutlara. Geceleri yıldızlar zaten yanında. Bir şiir okudum. Adı yoktu. Belki de adı bendim. Ya yazanı, o kimdi?

15.03.2001

Epeyce uzaktayım. Yakınlaşmak bir o kadar zor, anlatmakta zorlanıyorum. Yeteri kadar inandırıcı olmasa da, kelimelerim çok uzun, anlattığımı bilmesem de. Epeyce uzun şeyler, inan ki unutturmak da zor. İlerlesen de, unutma ki unutulmalar hep geridedir! Denesen de geri dönmeyi, zaten geridesindir. Kısa cümleler kuruyorum dinlediğimde, dinlemek, anlatmaktan zor olsa da. Sınırlarını zorlama, dinlemekten de vazgeçebilirim. Ben, senden beni unuttuğun anda nefret ettim. An'larda kovalıştım. Unutulan hayatta, parlayan yıldızların gölgesi oldum. Vazgeçmektense unutmayı tercih ederim. Unuttuysam zaten vazgeçtim demektir. Hep an'lardayım yalnız hayatta. Hem yalnız, hem de unutulmuş hayata gömdüm anılarımı birer birer. Suçlucasına kara tabutla gömdüm onları. Yağan yağmurda seni bekledim gömdüğüm anılarımı çıkarabilmek için. Unuttuklarımdan vazgeçtim. Geri döndürmeye çalıştım. Sen hâlâ yoktun. Söz verdiğinde yine an'daydım, çıkmak zor olsa da, direniyordum seni beklemek için. Artık çok geçti. Kendimi de gömdüm kara tabutla...

28.03.2001

Epeyce uzun günler, saymak bir o kadar sıkıcı. Uzun ayrılıklar özletir her zaman. Anlamak, unutmaktan kolaydır. Hiç unutmadım ben. Her unutmaya çalıştığımda yeniden anladım; ben unutamıyordum. Sonra her seferinde tekrar anlıyor ve asla unutamıyordum. Ölü kokan beyaz mumlar eşlik etti bana. Bilmem ama, nedense sarıldım onlara, ayrılık özlemi çeker gibi.

Şiir bedesteni oldum ben de. Bir soğukluk var aramızda, hissettiriyor kendini bana. Onu koparmalıyım bu mektubumda. Bana yardım et, onu gömelim kara yağmurla. Alıp sürüklesin dağlara, taşlara. Bugün çocuk bölümüne alındım. Sarı ve yeşillerin arasında kayboldum sanki. Zaman zaman burası bana her şeyi unutturuyor ve anlıyorum geçmişin unutulmaya yüz tutmuş yüzünü.

Bir çocuk vardı içlerinde. Tahta kunduraları, sarı saçları, yırtık pantolonu ve bir de şapkası vardı. Yanına gittim ve neden şapkayı geri aldığını sordum. Suçlucasına baktı bana. Şapkayı başına takmıyor, hep elinde taşıyordu. Beni terk eden

kaplumbağamdı artık o şapkalı kız. İsmi bile bilmediği bir hayata başlamıştı. Lakabı takılmıştı çoktan.

Kaplumbağaydı. Bu kaplumbağa hızlıydı. Güzel ve cesurdu. Korktuğu, yalnızca yalnızlıktı. Ama alışmış olmalıydı, o hep yalnızdı. Ama biliyorum, korkuya alışılmıyordu. O, çıkacağı günü beklemiyordu. O, her gün oradaydı.

Senden bir şey istiyorum. Beyaz mumları getir odama. Ölü kokmayanlarından olsun. Ve beyaz melekler kadar temiz olsun. Bir şey daha var. Bu, en önemlileri. Kendini, kendini getirmeyi sakın unutma bana.

31.03.2001

Öyle güzel ve öyle neşeliler ki, bu beni mutlu etmeye yetiyor. Sanırım, merak ediyorsundur sözünü ettiğim şeyin ne olduğunu. Burası âdeta çocuk bahçesi ve ben de o bahçenin nar ağacı.

Nar ağacı olmak isterdim çocuk bahçesinde, yapraklarımın sevgiye dönüşmesi için. Ve ben de o yapraklardan biri olurum.

Arada sırada eski odama gidip cennette oynuyorum. Güvercinlerimi okşuyor, çiçeklerimi koklayıp geri geliyorum.

Fark ettin mi cümlelerimi? Artık çok kısalar. Karmaşık ve can sıkıcı değiller. O kadar sıkı ki ip, sanırım koparmak imkânsız. Uçurum, cennet gibi güzel görünmüyor artık gözüme. Bir korkum daha var; uçurumun bir gün yanı başımda durup beni beklemesi. Kırık aynamı aldı benden. Beni de almasından korkuyorum. Asla izin vermeyeceğim buna.

Karla karışık yağmur ıslıtısında yürüyorum

rüyamda. Islanmıyorum. Yağmur dizlerime kadar tırmanmış, fakat beni ıslatmıyor. Sonra anlıyorum beni aramadığını ve uyanıyorum. Pencereye bir-iki taş atıldığını sanıyorum. Yağmur tanecikleri olduğunu fark edince gülümsüyorum. Sonra uykuya dalar gibi yapıp aslında sabaha kadar uyumuyorum.

15.04.2001

Öyle huzurluyum ki, dokunanların ateş açacaklarını düşünüp korkuyorum. Yine de sımsıkı, yine de hüzün dolu, yine de sevgi içerisindeyim. Ve aynalar artık yalan söylemiyor. Gözyaşlarım dökülmüyor tane tane. Ve ben artık saklanmıyorum buğulu camların arkasına.

Düşünceler uçuşuyor, hayaller özgür ve insanlar her daim mutluluğu yaşıyor burada. En önemlisi seninle birlikte ben de hepsinden tadıyorum birer birer. Gözümle gülümsemeyi öğrendim ben burada. Karalanmış kâğıtlar dökülüyor yavaş yavaş ve ben artık toplamıyorum onları. Onları kaybetmek beni mutlu ediyor. Kaybedip sonra aramamak ve sonra aramasam da kendiliğinden ortaya çıkmamaları beni sevindiriyor. Kaybettiğim şeylere üzülmem. Onun değeri kalmamıştır bende. Çoktan yakmışımdır onu ateşimde.

Deniz var, toprak var, yıldız var. Ve ben bir deniz akıntısı, bir toprak parçası ve hiç sönmeyen

bir yıldız. Böcek var, çiçek var, güneş var. Ve ben içlerinden uğurböceği, papatyanın yaprakları ve dokunduğunda alev saçan güneş turuncusuyum. Ağaç var, su var, taş var. Ve ben yeşilden kızıla bürünen, yüzüme serptiğimde önümdeki ışığı gören ve bir yakut taşıyım. Işık var, bulut var, ateş var. Ve ben şu hayatta top top ateş olup uçuyorum.

21.04.2001

Önümdeki engeller yolum uzadıkça aydınlanıyor. Hani mutsuz bir insan, “Kovun üstümüzden kara bulutları,” diye bağırır ya. Bir insan çıkmaz o zaman. Sanırım ben çıktım. Belki seslenmedim, fakat bir adım öne çıktım.

Önümde uzun bir yol var. Bu yolda bir çakıltası olmaktan vazgeçtim. Önümde beyazlar var. Bu beyazların arasında siyah olmaktan vazgeçtim. Önümde aydınlık var. Bu aydınlığın içerisinde küçük bir mum olmaktan vazgeçtim. Önümde dev bir tablo var. Bu tabloyu boyayan küçük renkler olmaktan vazgeçtim. Önümde yaşayan bir su var. Bu su içinde yosun olmaktan vazgeçtim. Önümde beyaz güvercinler var. Güvercin kanatları olmaktan vazgeçtim. Önümde mavi bir gökyüzü var. Ve ben mavi olmaktan vazgeçtim. Önümde renkli bir hayat var. Ve ben hâlâ nereye gideceğimi bilmiyorum.

05.05.2001

Şiirlerin yetmediğini mi düşünüyorsun? Doğru, yaşam o kadar renkli ve kısa ki istersen satırlarca dizeler yaz, yine de sığdıramazsın bütün duygularını.

Ben burada yalnızlık kokusundan nefret eden renklerin kokusunu öğrendim. Ben burada tenimin kokusunu öğrendim. Sonra onun rengini ve sonra da onun sahibini öğrendim.

Ben burada sevmeyi öğrendim. Koklamayı ama günlerce koklamayı, özlemeyi ama hep özlemeyi, ağlamayı ama hıçkırarak ağlamayı, yaşamayı ama güzel yaşamayı öğrendim ben burada.

Ben bugün özgürlüğümü tatmaya başladım. Özgürlük neydi benim için? Tadılabilir miydi? Tadı nasıldı acaba? Bağımlılık yapar mıydı? Yo, özgürlük böyle bir şey değildi. Peki, özgürlük neydi?

22.05.2001

Annemi öyle hıçkırırken görmek beni mutsuz etmişti. Annemi hep, işleri yolunda gitmediğinde hıçkırık tutardı. Sanki hastaneye ilk gelişimde bana savaşmayı öğreten o değildi. Acaba sevinçli miydi? Belki de odamı daha iyi hazırlayamadığı için kendini suçlu hissediyordu. Belki de hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyordu. Ama ben eskisinden de mutluydum şimdi. Ve her şey eskisinden de güzel olacaktı.

Odama girdiğimde odaya ışık veren, umutla dolup taşan ve gülümseyen, yüzüm oldu. Annem bir kelime bile söylemedi. Hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım. Annem, bakmamdan rahatsız olmuş gibi bir sigara yaktı ve içine çekti. Önceden içtiğini hiç görmemiştim. Sonra utanır gibi yaptı ve sigarayı bıraktı elinden, fakat söndürmedi. Annemin odamdan hiç çıkmayacağını düşünerek yerleştirmedim bavulumu. Ben açmadan açmıştı perdeleri. Artık gerisini ben hallederim dese miydim? Diyemedim. Çünkü ikinci sigarayı da yaktı. Ağzına götürmeden içiyordu. Sanki dumanını çe-

kiyordu. Belki de gözümü ayırır ayırmaz o iğrenç şeyi çekiyordu içine.

İlk önce dolaplarımdaki tozları silmem gerekir diye düşünürken, annem elime bir bez verip, “Önce dolapları silsen iyi olur,” dedi. Sanki beni suçluyordu. Oysa ben böyle bir görüntüyle karşılaşacağımı hiç sanmıyordum. Belki de eskisinden daha fazla ilgi göstereceği için şimdiden şımartmamayı düşünüyordu ya da ben böyle avutuyordum kendimi. Ama söz vermiştim, artık kendimi avutmayacaktım. Sonunda üçüncü sigarayı yakmadan çıkmıştı odamdan. Yeni fark etmiştim masanın üstündeki beyaz zarflı mektupları. Altı mektup vardı. Kimden geldiği yazmıyordu. Anne me sorduğumda unutmuş olduğunu, o mektupları babamın benim için gönderdiğini ve hastaneye getiremediğini söyledi. Okumadan attım çöpe. Hem babama hem de anneme kızıyordum. Görmesini istemediğimden kendi odamın çöplüğüne attım.

O kadar kızıyordu ki bana. Keşke ne için kızdığını anlayabilseydim. Bir anda ortalığı sessizlik bürümüştü. Uğultu diye nitelendirebileceğim bir ses vardı. Öğrenmem uzun sürmedi. Annem yıldızlarla konuşuyordu. Önceden onu hiç böyle görmemiştim. O konuşmazdı anlamsız bulduğu yıldızlarla. Bir an onun da yıldızların büyüüne kapıldığını sandım. Asıl nedenini öğrenmem uzun sürmedi. Şimdi bana ne için kızdığını daha iyi anlıyordum. Babamın benim yüzümden gittiğini düşünüyordu. Zaten babam eve hiç gelmezdi ki, neden böyle bir duyguya kapılmıştı? Onu evden kovan annemdi. Ama hâlâ beni suçluyordu.

15.06.2001

Bahçeye çıktığımda ilk gördüğüm, sevgi ağacının dallarının eğik olduğuydu. Düzeltmeye çalıştım, ama omuzlarımdan inen ağrı buna engel oldu. Bir anda o sıcak toprağın üstünde buldum kendimi. Yağmur fısıldıyordu kulağıma. Hasret kalmıştım uzun zamandır bu kokuya.

O günkü gibiydi hava. Annemin yanında oturup ellerimi avuçlarının arasına aldığı gün gibiydi. Sımsıkı tutmuştu ellerimi.

Annemi merak ediyorum. Konuşmalıydım onunla. Anlatmalıydı bana. Bir şeyler anlatmalı ve ben de anlamalıydım onu. Seslendim, duymadı. İkinci kez seslendim. Ne duyduğunu biliyorum ne de evde olduğunu. Sonunda girdim içeriye. Odadaydı. Öyleyse sesimi neden duymuyordu? Oturdum yanına. Sımsıkı tuttum ellerini. Sıgırmıyordu eli avuçlarımin arasında. O kadar küçülmüştü ki o masum eller, üzeri de bir o kadar kırıştı. Zil çaldı. İkimiz de kalkmadık. Uzun uzun çaldı kapı. Sonra ben kalktım. Postacıydı. Beyaz bir zarf tutuşturdu elime. Anneme uzattım, alma-

dı. İsimsizdi. Masanın üzerine koydum.

Çöplüğe attığım altı mektubu da aldım. Belki de annemin neden benimle konuşmak istemediği bu mektuplarda yazılıydı. Bütün nedenler bu mektuplarda olmalıydı. Ya da ben böyle istiyordum. Bu mektupları okuyacak ve her şeyi anlayacaktım. Ama hâlâ kendimi avutmamayı öğrenememişim.

02.07.2001

Çiçekleri ezberledim. Gardenya'nın, Krizantem'in, Lale'nin, Orkide'nin, Papatya'nın, Açelya'nın, Fulya'nın, Akasya'nın, Kamelya'nın, Petunya'nın, Sardunya'nın, Yasemin'in ve Zambak'ın taşıdıkları anlamları ezberledim. En çok da Petunya'yı sevdim. Benim söylediğim gibi: 'Sakın umudunu yitirme.' Benim umudumu yitirmediğim gibi, sen de sakın umudunu yitirme.

Bugün annemin yakın bir dostu beni ziyarete geldi. Nasıl olduğumu merak etmiş. İlk önce endişe içinde karar veremedim. Söylemeli miydim ona annemin durumunu? Daha sonra kendisi sordu. Anneme ne olmuşmuş? Sen, dedim. Bağırđım ona. Neden geldiğini sordum. Haftalarca, hatta aylarca ortada görünmeyen Nilgün Teyze, şimdi bana derdimi soruyordu. Bir anda sinirlenmiştim. Annem onu çok severdi. Ben de severdim, fakat önceden. Sanki bağırđmalarımı duymamış gibi sözüne devam etti. Annemi o mu hasta etmiş, böyle dedi. Önce annemin hasta olmadığını söyledim; sonra, evet, evet, hasta o dedim. Çünkü sen bura-

dasın, sen burada oldukça annemin hastalığı geçmeyecek, dedim. Kapıyı hızlı bir şekilde çarpıp gitti. Ağlamak istedim arkasından. Ona kızdığım-
dan değil. Aslında ben anneme kızıyordum. Fakat benim umutlarım vardı, hayallerim vardı.

Babamın dostu Çiçekçi Hasan'ı arayıp, Petunya çiçeklerini nerede bulabileceğimi soracaktım, fakat adres defterini bulamıyordum. Çöp arabasının sesini duydum. Kornası başımı ağrıtabilecek şekilde durmadan çalınıyordu. Çöpçünün elinde bir defter vardı. Bu defterin size ait olabileceğini düşündüm, diyerek yanıma sokuldu. Adres defteriydi. Ver onu, diyerek aldım elinden. O adamın elinde ne geziyordu, anlamadım. İki hafta önce bizim çöplük poşetinden çıkardığını söyledi. Şimdi çöp kutusunun neden bu kadar dolu olduğunu anlıyordum. Kornayı durmadan çalıyor, kimse çıkmayınca gidiyorlarmış. Vazgeçmiştim onu almaktan. İçerisinde işe yaramaz insanların adresleri vardı. Geri verdim onu. Atmak istemedi. Ben de alıp yaktım. Ona ne oluyorsa. Defter benimdi ve atmak istiyordum. Petunya çiçeklerinin büyüüne kapılıp Hasan Amca'nın telefonunu almıştım. Hemen koşa koşa çıktım yukarıya. Çiçekçi Hasan taşınmış, şimdi orası sergi haline gelmişti. Görevli-
den Çiçekçi Hasan'ın telefon numarasını istediğimde karşımdakinin telesekreter olduğunu anlamıştım. Artık hiçbir şeye isyan etmiyordum. İsyan etmek nasıl oluyordu, onu bile unutmuştum.

29.07.2001

Annem hâlâ konuşmuyor. Haykırsam sesimi duyar mıydı? Umutsuzca bakan gözlerine mum ışığıyla cesaret getirebilir miydi?

Kapının önünde binlerce gazete birikmişti. Oysa annem gazete okumayı sevmez. Gazeteleri görür görmez sandalyeden fırladı. Önce ne yaptığını anlamadım. Odasındaki kirli eşyaları sarmaya başladı. Gazeteler bittiğinde diğer eşyaları sarmadı. Ve bir ses. Evet, annem konuştu. Söylediğinin gerçek olup olmadığını anlayamadım.

“Duymadın mı? Gidiyorum diyorum sana,” dedi annem. Kes şunu, diye bağırmalıydım. Yapamadım. Nereye gidebilirdi? Beni nasıl bırakabilirdi? İnanmadım. Belki de inanmak istemiyordum. Kendimi avutmak için böyle bir yola başvurmuşum. Hâlâ avutuyordum kendimi. Acaba bu beni mutlu mu ediyordu? Yüzüme bakmadan konuşuyordu. Bugün güneş batmadan evden ayrılacağını, yanına bir bavuldan fazlasını almayacağını söyleyip durdu. En sonunda nedenini sormayı başardım. Cevap vermedi. Artık yormamalıydım

kendimi. Çünkü beni dinlemiyordu.

Bir kuş varmış diyarların birinde. Yavru bir kuş. Kanadı kırık bir kuş. Annesinden hiç ayrılmazmış. Bir gün annesi onu terk etmek zorunda kalmış. Öbür kanadı da kırılmış, ama o hâlâ yaşıyormuş.

05.09.2001

Bir cuma ikindisiydi.

Annem öylece duruyordu. Önündeki iki defter, bana babamdan gelen mektupları hatırlattı. Annem sarı çizgili defterden iki mektup çıkarttı ve masanın üzerine koydu. Önce kararsızdı. Mektubu okumaya karar veremiyordu. Daha sonra hızlıca çöplüğe fırlattı. Fakat mektupların hiçbirisi içeri girmedi. Elleri titriyor, onun eli titredikçe ben tedirginleşiyordum. Mektupları çöplüğe sokmaya çalıştı, ama beceremedi. Çünkü elleri durmadan titriyordu. Yardım edebileceğimi söyledimde cevap vermedi. Odadan çıktım. Annemi kapı aralığından izlememe kimse bir şey diyemezdi. Yarım saate yakın odadan çıkmadı ve en sonunda girmişti mektuplar çöplüğe. Kapıya doğru geliyordu. İrkildim. Umutsuzca baktı gözlerime. Bana, beni tanıımıyormuş gibi baktı. Yavaşça odaya ilişti ayaklarım. Kapı gıcırdıyordu. Kapatamadım. Çöplüğe yaklaştım. Mektupları alıp almayaçağıma karar veremedim. Bu tereddüt cesareti-

mi kırılıyordu. Birden elim çöplüğe uzandı. İkinci mektubu da aldım. Mektupları açtığımda bir şey yazmadığını gördüm. Sadece iki resim vardı. Annemle babamın fotoğrafıydı. Yani annem bunun için mi gidiyordu? Çok sinirlenmiştim. Babamı zaten iyi tanı mıyordum. Oysa annem babamı iyi bilirdi. O söylerdi bunu. Yani babamı iyi tanıdığını.

19:00

Güneş batmak üzereydi. Annem hâlâ evden çıkmamıştı. Durmadan saate bakıyor, bir türlü yerinde duramıyordu. Ben de onun kadar sabırsızdım. Gitmesini hiç istemiyordum. Üstelik bu kadar saçma bir neden beni kızdırıyordu. Babamsız olamaz mıydı ki sanki? Oysa onun beni ne kadar çok sevdiğini de biliyordum. Gitme diyemiyordum. Ne vardı sanki diyemeyecek. Annemin arkası dönüktü. Dedim sonunda. “Lütfen gitme,” demeyi başardım. Yüzüme baktı. Ağlamak üzereydim. Arkamı döndüm. Yanıma geldi. Önce ellerimi sıktı, sonra sarıldı bana. Ben de ona sarıldım. Bir an artık gitmeyeceğini düşündüm. Kapı zili çaldı. İğreniyordum bu zil sesinden. Eskiden her kapı çalışında mutlu olurdum. Annem arkasını dönüp bana baktı. Ve sonra kapıyı açtı. Adamla ne konuştuklarını anlayamasam da gülücükleri görebiliyordum. Annem beni seçmişti. Ve şimdi annemi daha çok seviyordum.

29.09.2001

Güneş gözlerimi kamaştırıyor, açmama izin vermiyordu. Annem geldi odama. Elinde bir tepsi ve üzerinde benim en sevdiğim yiyecekler vardı. Uzun zamandır hiç yapmamıştı bunu. Şaşırmadım. Çünkü o benim annemdi. Belki de hastanede geçirdiğim kötü günlerimde yanımda olmamıştı, onu telafi etmek istiyordu. Affetmişim onu çoktan.

Bana bir kitap getirdi. Ortasından bir sayfa açtı ve okumamı istedi.

Öylece duruyordu. Gözlerini şişeye dikmişti. Ne isteyebilirdi ki şişeden. Sadece bir şişeydi o. Gözlerini nefret kaplamıştı. Neydi o şişe? Gizemi neydi onun? Yine de o sadece bir şişeydi. En sonunda kırdı şişeyi. İçinden bir zarf çıkardı. Oysa ben görmemiştim zarfı. Zarfın içinden de bir resim çıkardı. Baktı, baktı ve ağladı. Meğer nefreti şişeye değil, resimdeki adamaymış. Kimdi o adam? Ağladığına göre seviyordu. Sevgilisi olabilir miydi? Fakat epey yaşlı görünüyordu. Bir de mektup vardı zarfın içinde. Okumadı mektubu. İlk önce dokundum, daha sonra hemen okumaya başladım.

O adamın kim olduğunu öğrenmeliydim. Babasıydı o. Evet, babası için ağlıyordu. Onu sevdiği için değil, ondan nefret ettiği için ağlıyordu.

Oysaki ben hiç nefret etmedim babamdan. Annem bana bunu neden okuttu, anlayamadım. Ve bir sayfa daha. Hemen bir sayfa daha açtı ve okumamı istedi.

Bugün kum güneşten daha sıcak. O kadar sıcak ki ayağımı yakıyor. Oysaki biz sonbahardayız. Sonbahar yaprakları kaplamış kumsalı. Belki de sıcak olan yapraklardır. Denizde dalga yok. Sanki bugün ölmüş, yarın gelin diyor. Belki de beni şimdi istiyor. Ona gitmemi, onun olmamı istiyor. Gitmeyeceğim. Onun olmayacağım. Biliyorum, hâlâ beni bekliyor. Taş atıyorum ona. Belki biraz korkup peşimi bırakır diye. Bağırıyorum senin olmayacağım diye... Yaşlı bir adam kurtarmış beni. Yaprakların üstüne koymuş. Yıldızlar çıkana dek kalmışım orada.

Anne, demeye kalmadan, biliyorum senin hata yapmadığını, dedi. O zaman neden okuttun bunu dediğimde, cevap vermedi. Sen de hata yapmadın anne, dedim. Oysa ben bir hata yaptım. Onun gibi o hatadan beni de kurtardılar. Ama yine de dinlemedi beni. Başımı göğsüne dayadı. Mis gibi kokuyordu saçları. Bana masal anlat dedim. “Ben masal bilmem,” dedi. “Ninni söyle,” dedim. “Ninni de bilmem,” dedi. Şarkı söyle dedim. “Şarkı söylemeyi sevmem,” dedi. Bir şey demedim. Daha sonra kendiliğinden şarkı söylemeye başladı, saçlarımı okşayarak. Yine eskisi gibi en sevdiğim şarkıları söylüyordu. Bittiğinde, tekrar, diyordum. Tekrar söyle anne.

07.11.2001

İçeride sarı bir ışık vardı. Mutfakta. Annem sabah mum yakmıştı. İçime çektiğimde güzel bir papatya kokusu geliyordu. Annem mumları papatya suyuyla yıkamış. Onun için sabah bu kadar çok parlıyorlar. Kış ayındaydık, fakat bizim ev ilkbaharı anımsatıyordu. Annem kahvaltı yapmadı. Benim kahvaltı yapışımı seyretti. Bunu özlediğini fısıldadı kulağıma. Hiç konuşmadı. Öyle durmadan saçlarımı okşadı.

Postadan bir mektup geldi. Öyle hızlı açtı ki onu, aniden yere düşürdü. Elleri titriyordu yine. Ne olduğunu anlayamadan, bavulları çıkarmamı istedi. Mektubu okuduktan sonra yırtıp çöpe attı. “Çabuk topla eşyalarını ve bana hiçbir şey sorma,” dedi. Artık dinlemeliydim onu. İtiraz etmedim. İtiraz etmeye artık gücüm yoktu. Hep onu dinleyecektim. İki bavul elimizde, bilmediğimiz bir yere doğru yol alıyorduk.

Bir kuru yaş akar gözlerimden. Damla damla ıslatmış yanaklarımı. Masum bir çocuğun sevin-

ciydim sanki. Oysa ben hâlâ ağlamayı beceremiyordum. Hıçkırıklarımı gizleyemiyordum. Çocuk sevinci kayboluverirdi bir an yüzümden. Sonra, yakalaması zor olurdu. Giderken koparırdı içimden bir şeyleri. Geri hiç ama hiç vermezdi. Seslenemezdim. Korkardım bir şeyler götürecektiydi. Evet, ben ağlamaktan korkardım. Hıçkırmaktan, hıçkırıklarımı duyurmaktan korkardım. Yine de gizleyemezdim onları. Bir kuru yaş akardı içimden, durduramazdım...

10.01.2002

Bu sefer ben ağlamıyordum. Ağlayan annemdi. Oradan oraya koşturuyor, ne yapacağına karar veremiyordu. Bir bana bakıyor, bir de durmadan önümüzden geçen trenlere.

Gözleri doluyor gibiydi. Ne düşündüğünü gerçekten çok merak ediyordum. Annemin garip hareketleri beni korkutmaya başlamıştı. Elinden oynacağı alınmış çocuklar gibiydi. Oysa ben buradaydım. Ben buradayım işte. Onundum. Kimse bana dokunmamıştı.

‘Geçip

Giden anıların anısına,

Bir gürültü koptu içimden, ta derinlerden. Gelen ılık sesin ardından bir o yana bir bu yana çalkalanıyor. Akıyor sessiz sessiz... Süzülüyor derinden. Fark ettiriyor kendini. Ve söylüyor onu kaybettiğimi.’

Dizeleri yazılıydı bir tabelada. Ya da ben öyle sanıyordum. Sanki o âna kadar yoktu o yazı. Ben

okurken yazılıyor, ben sustuğumda bitiyordu.

Annem neredeydi? Bulamıyordum onu. Ya da vazgeçmiş olabilir mi bu oyundan, beni terk etmiş olabilir mi? Ben onsuz tamamlayamam bu yolu. Oysa birlikte geçeceğimizi sanıyordum köprüyü. Annem bilinmeyen bir yol üzerindeydi. Terk etmedim onu. O gitmek istedi. Çoktan yol almıştı gideceği yere. Peki, o yolda bana yer yok muydu? Yo, vardı. Sadece benim üzülmemi istemiyordu. Artık avutmuyordum kendimi. Bunların hepsi doğruydu.

05.02.2002

Akıp giden gözyaşları değil bunlar. Bir damla ufku sarana dek, sarı bulutlar dizginlenmiş üzerine. Masum ifadenin bir damlası. Bir kara tabut düşene dek gökyüzünden, acıtan eller kilitlenmiş. Yıpranmış sayfalar, dolmuş okunmayan yazılarla. Karatahta var sanki önünde. Çeken birini bekleyen sen. Bir ses, sadece bir ses yankılanır. O zaman kırıp dökersin önündekileri. Önündekiler kaybolmuş, sen hâlâ yol alamıyorsun. Bir şeyler arıyorsun. Ellerinden umut fışkırıyor. Sonunda tutuyorsun gecenin karanlığında kaybolan gözyaşlarını. Gözyaşların umut olmuş, parmaklarının arasında. Hepimizin umutları parmaklarımızın arasında.

Eskimeyen anılarım gizli artık dizelerimde. Belki de eskilerdir. Ama kirlenmemişlerdir, yıpranmamışlardır. Umutlarımın, hayallerimin, gözyaşlarımın barınağı olmuş artık onlar. Dolup dizginlenmiş. Tutan bir el bekliyor. Annem veda etmiş. Kime ne! Uçurmuş kendini kara toprakların

arasına. Hissettirmeden göçmüş buradan. Bana bile haber vermeden. Oyuncağını okşamadan gitmiş. Sadece bir isteği varmış. Üzülmemem. Bana bir şey olmazmış. Ben ayaktaymışım. O söylemiş. Bulutlar da bana söylemiş. Bulutlar yine yalan söylemiş. Benim annem hiç olmamış.

Benim annem vardı bir tek. Bir o vardı yanımdaki sandalyede sonsuza uyuyan. Bırakmışım onu orada, o da affetmiş annem olduğu için.

12.02.2002

Kaybolan bir mumya gibiyim. Arkamda atlılar olmasa bile beni arayan ruhlar var. Yanmıyorum. Hep donuk, hep donuk. Aydınlatamıyorum; ne kendimi, ne çevremi yakan bir insan var. Kurulmuş bir saat gibiyim. Beni ellediklerinde ötmeye başlayacağım. Belki de insanlar bunun için dokunmuyorlar bana. Belki de o sestten nefret ediyorlar. Vazgeçiyorum saat olmaktan. Şimdi de içi dolu bir silahım. Yöneltiyorlar bir cana. Vuramayınca kırıp atıyorlar. Ve şimdi de silah olmaktan vazgeçiyorum. Martı olmayı deniyorum. Kovalamaca oynuyoruz diğer kuşlarla. Peşimi bırakmıyorlar. Ve martı olmaktan vazgeçecekken öldürüyorlar beni.

Hiç sevmedim bu senaryoyu. Benim sonum böyle olmamalı. Ben gülmeye alışkın olmalıyım. Komik olmalı sonum. Ben nerdeyim? Bilmiyorum. Nerdeydim? Onu da bilmiyorum. Ve şimdi nereye gideceğim? Hiç bilmiyorum. Sahi, ben vuruldum mu?

Annemin ölümünden sonra vazgeçmedim di-

renmekten. Aynı hikâyeyi anlatan biriyle tanıştım tren istasyonunda. O benden de dirençliydi, bir o kadar da umut besliyordu önündeki uzun yol için. Farklı biriydi. Yalnız biraz hastaydı. Ya da ben öyle sanıyordum. Sorduğumda hayatını, bana nasıl güveneceğini sordu. Anlamıştım. Onu bu hale getiren insanlardı ya da erken teslim etmişti kendini insanlara. Güveni yoktu kimseye. Ben ısrar etmeden başladı anlatmaya. Sanırım aynı yol üzerindeydik. İlk önce anlayamıyorsun kız olduğunu. Çünkü saçlarını kazıtmış. O istemiş öyle olmasını. Benim de yapmamı söyledi. İstemem dedim. Annem geldi bir an aklıma. Saçlarımı çok se verdi. Bir an düşündüm; o artık yoktu. Ben de kazıttım saçlarımı. Çok çirkin görünüyordum. Onun alıştığı gibi ben de alışacaktım. Nerde kaldığını sorduğumda önce cevap vermedi. Sonra bilmediğini söyledi. Ona güvenmeli miydim, bilmiyorum. Ya onunla birlikte yürüyecektim yolumda, ya da tek başıma.

13.02.2002

Bir ışık yaktım yolumda, sönene dek yürüyeceğim. İteliyorlar arkamdan. Ben direniyorum. Önümdeki çukuru görmesem de düşmeden ilerliyorum yolumda. Yol çakıllarla dolu. Kendime daha fazla acı çektirmeden bir mola veriyorum.

İsmi Sahte koymuş sahtelere inat. Sahte olduğu için değil, sahte olmamak için Sahte koymuş ismini. Zaten hiçbir zaman kimse Sahte diye çağırmamış onu. İlk önce şey dedim ona. Sonra alışverişim Sahte'ye. Beklediği kişi benmişim. Bir gün geleceğimi biliyormuş. Yalan söylemiş bana. Önceleri hiç gelmemiş tren istasyonuna. Benim ona sığındığımı anlar gibi konuşuyordu benimle. Beni korkutmak istemediğini biliyordum, fakat ben korkuyordum. Korku değildi bu. Biraz ürperti, o kadar. Evet, sadece ürpertiordu beni. Belki de abartıyorum. Belki üzülmüyor, belli etmemeye çalışıyordum. Hâlâ annemi düşünüyordum. Belki de budur davranışlarımın sebebi. Utanmadan, çekinmeden sordum ona en sonunda, nasıl bu hale geldiğini. Söylemedi. Bir süre uzun ses-

sizlik sürdü üzerimizde. Düşündü ve sonra anlatacağını söyledi. Ya ben? Beni hiç sormadı. Merak etmiyor muydu? Neden sormuyordu acaba? Belki de benim anlatmamı bekliyordu. Ben de zamanı geldiğinde anlatmalıydım. Peki, zamanı ne zaman? Denizlerin suyu çekildiğinde mi? Annemin ruhu beni ziyarete geldiğinde mi? Ya da yollarda kaplumbağa izleri bulduğumda? Belki kaybetmişimdir o zamanı. Geri, hiç ama hiç bulmamak üzere kaybetmişimdir. Aramalı mıyım? Zamanımı çalanların ayak izlerini bulmalıyım. Bulup da yok olmalarını sağlamalıyım. Ve daha sonra, sıra annemin zamanını kaybedenlerin ayak izlerinde.

24.02.2002

Uçurtma gibi uçurdum zamanı. Kaybolanların hediyesi oldu bana zaman. İçime çekemiyordum, fakat kâğıt gibi buruşturabiliyordum. Parmaklarımda yaktılar umut ışıklarını. Hiç düşünmediler parmaklarımdan acıdığını. Sanki görmüyorlar ellerimde beyaz lekeler olduğunu. Umut fışkırıyor avuçlarımdan. Avuçlarımdaki ışığı söndüren yok. Artık parmaklarım donmaya başlıyor. Yanarken donuyor. Ve ben artık bağıriyorum. Artık söndürün şu umut ışıklarını parmaklarımdan.

Hikâyenin sonu. Artık merak ediyorum hikâyenin sonunu. Bitişini görmek istiyorum. Rüzgârın uçurduğu sonumu görmek istiyorum. Hayal etmek değil, görmek istiyorum. Görüp de gülmek istiyorum. Belki daha sonra gülerken ağlarım.

Artık bir evimiz olduğunu söyledi Sahte. Bir odalı, üstelik penceresiz. İçinde kimse olmayınca sahipleniverdik o çirkin evi. Bir de karıncaları kovalayınca işi bitiriverdik. Üzerimiz çok kirliydi.

Bir haftadır su görmemişti yüzüm. Onun da öyleymiş. Fakat yüzü temizdi. Sadece uzun tırnaklarının içi biraz kir tutmuştu. O da yerleri kazıdığı içinmiş. Anlatırken korkutuyordu beni. Bir şeye kızdığında kendine hâkim olmak için kazırmış tırnaklarıyla yeri. “Sen yapma,” dedi. “Yapmam,” dedim. Ellerin kanar sonra, canın acır, dedi. Sen neden yapıyorsun, dediğimde sessiz kaldı. Kızdırıyordu beni, hep sessiz kalıyordu. Sinirlenmiştim onun cevap vermeyişine. Ben de denedim. Kazıdım ellerimle yerleri. Gerçekten de acıyordu. Susmuyordu. Hep bağırıyordu durmam için. Durdum en sonunda. “Ellerim kanamadı,” dedim. Daha sonra sarıldı bana. Artık bana söz vermişti. Kazımayacaktı yerleri, kanamayacaktı elleri...

02.03.2002

Bugün evi boyadık. Maviye boyayalım, dedim. Beyaza boyayalım dedi. Neden, demedim. Beyaz boya bulmuş, geldi. Beyaza boyadık. Güzel de oldu. O da, güzel oldu, dedi. Eski evleri de beyazmış, ondan istemiş. Bir de arkasına resim yapalım dedi. “Önüne yapalım,” dedim. “Arkasına yapalım,” dedi. Ben önüne yaptım. O arkasına yaptı. Koşan bir kadın çizdim. “Annen mi?” diye sordu. “Evet,” dedim. Onun ne çizdiğini tam anlayamadım. Martıya benziyordu. Ayağı kırık bir martı. Bir de ben, uçan kaplumbağa çizdim. “Senin miydi?” dedi. “Evet,” dedim. Duymadı sanırım. Bana baktı. Başımı salladım. Gerçekten de çok zekiydi. Garip olan davranışlarıydı, alışkanlıklarıydı. İyi olmayan, beni korkutan alışkanlıkları.

Çaresizliklerim azalıyor düzgün yürümeyi öğrendiğimden beri. Zamanı sıkıyorum, bol bol yetiyor içime. Ayakkabım ıslanmıyor yağmurda yürürken. Parmaklarımı güneşe tuttum, artık üşü-

müyörlar. Saçlarım uzuyor. Bir daha kestirmeyeceğim. Bugün bavulumdan hastanede yaptığım resimleri çıkardım. Ve duvara astım. Sahte, beğendiğini söyledi. Düzgün yürümeyi öğrendim artık. Bir şey daha öğrendim; öğrenmeyi.

04.03.2002

Sessizlik var odada. Öldürüyorum, yeniden başlıyor. Dışarı çıkıyorum. Beni takip ediyor. Sessizliği kucağıma alıyorum. Atıyorum dışarıya. Yeniden giriyor içeriye. Çıldırtıyor beni. Gitmiyor odadan. Canım yanıyor. Durmaksızın bağıríyorum. Ve sonra uyumuşum. Kalktığımda sessizlik kaybolmuş. Zaten ben de susmuşum...

Artık rüzgârın sürüklediğı yere gitmeyeceğim. Kendi rüzgârımı kendim yaratacağım. Yelkenleri ben ayarlayacağım.

Bugün aynanın karşısında geçti günüm. Saçlarım çok uzadı. Onları tarayabiliyorum. Bugün Sahte yok evde. Dün geceden beri yok. Merak etmiyorum. Onun yanındayken kendimi güvende hissetmiyorum. Hiç gelmesin istiyorum ve burada yalnız yaşamak istiyorum. Bugün biri geldi eve. Önceden hiç görmemiştim onu. Bu civarlarda oturuyormuş. Üstelik çok da pis kokuyordu. Yo, değişik bir koku vardı. Balık kokuyordu. Zaten balıkçıymış. Sahte'yi eskiden beri tanırmış.

Onu sordu. Ben de, yok, dedim. Sanki beni tanıyordu, ya da karıştırıyor olabilirdi. Benim geleceğimi o da biliyormuş. Bana söyleyecekleri varmış. Onu tanıımıyordum, fakat yine de dinledim. Bu evi Sahte yeni bulmamış. Her ay biri gelirmiş. Daha doğrusu Sahte getirirmiş ve bu ay da beni getirmiş. Onu iyi tanıdığını söyledi. Söyledikleri çok saçmaydı. Fakat anlamayacak kadar aptal değildim. “Git buradan,” dedi. “O gelmeden git,” dedi. “Hayır,” dedim. Sonra pişman olacağımı söyledi. “Neden?” dedim. “Canını acıtacak,” dedi. “Sen farkına varmayacaksın,” dedi. Onu sevmiyordum, fakat bana kötü davranmıyordu. Sonra koşarak çıktı evden. Ardından Sahte girdi eve. Sahte, görmedi onu. Neden bilmiyorum, ama onu görmeyişine sevindim. Tırnaklarıyla kazımaya başladı. “Yapma,” dedim. Ne yaptığının farkında değildi. Hiç durmadan yerleri kazıyordu. Hastaydı o. Dedikleri doğruydı. Hastaydı. Hem de çok hasta. Bir anda parmaklarından akan kanının yüzüme sıçradığını fark ettim. Artık, kanla karışık gözyaşıydı benimki. Gözlerimi kapattım. Çığlıklar bir anda yükselmişti. Sonunda anlamıştım onun gerçekten hasta olduğunu ve hastaneden kaçtığını. Araba gelmişti. Onu götürmeye gelmişti. Şaşırmıştım ne yapmam gerektiği konusunda. Onu götürmüşlerdi, ama odada hâlâ çığlıklar vardı. Ve hemen ardından balıkçı girdi eve. “O gitti,” dedim. “Gördüm,” dedi. “Üzülüyor musun?” dedi. “Hayır,” dedim. Sadece kime teşekkür edeceğimi bilmediğimi söyledim. “Bana,” dedi. “Neden,” dedim. “Arabayı ben çağırdım,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Söylemesen de olur,” dedi.

“Sağ ol,” dedim. Duvarlarda kan lekeleri vardı. Ben kanlı oda istemiyordum. Buradan gitmek istiyordum. Balıkçıya da güvenmiyordum. Sahte’ye ait olan ve Sahte’yi tanıyan herkesten korkuyordum.

05.03.2002

Bir ağaç var önümde. Üstünde kıpkırmızı el-malar. Umut mendilimi açıyorum ve koyuyorum altına bir tane elma alabilmek için. Ağacın en te-pesinde kocaman bir elma var. Onu bekledim düşmesi için. Çok bekletti beni ve hâlâ düşmedi. En sonunda tırmandım ağaca. Sonra o elmayı ko-pardım. Parmaklarım zor tutuyordu. Sonra elim-den kayıp yere düştü. Ağaçtan indiğimde elmaya bastığımı hissettim. Oysa elma ayağımın yanında duruyordu. Ve artık ısırma zamanıydı. En güzel yerinden ısırarak istiyordum ve sonra gözlerimi kapamak. En sonunda ısırdım elmayı ve uyuyaca-ğımı sanırken hiçbir şey olmadı bana. Beni kan-dırdı. Attım elmayı yere. Sonra birden üstünü ka-rıncalar kapladı. Şimdi de onlar ısıyorlardı. Ama onları da kandıracaktı. Ama asla karıncalar bunu anlayamayacaktı.

Artık nereye, neden, bilmeden gidiyordum yolumda. Çakılları toplamayacaktım. Ben topladı-ğın onlar çoğalıyor.

Ve şimdi de bir su damlası var önümde. Nasıl

gececeğimi bilmiyorum. Sadece bir su damlası. Tahta parçası koyuyorum üstüne. Geçmeyi deniyorum ve geçiyorum. Arkama dönüp baktığımda su damlası hâlâ orada duruyor. Su da kandırıyor beni. Benim canımı acıtanlardan oluyor.

En sonunda pes ediyorum. Daha fazla acı çekmeden, bu oyundan parmağımı çekiyorum. Ve artık annemin yanıma gelip bir şeyler fısıldamasını bekliyorum. Bitti canım, rüya bitti. Artık uyan, demesini bekliyorum. Annemin ayak sesini duyuyorum. Gelip yanağımdan öpüyor. Uyandırıyor beni. Benim burnumda ise hâlâ kan kokusu var. Yıkıyorum, yıkıyorum çıkmıyor. Nefret ediyorum bu kokudan. Banyoya giriyorum. Bedenimi tamamen arındırıyorum o kokudan. Sonra üstümü giyinip kahvaltıya iniyorum. Zorlu bir oyundan sonuncu olup geliyorum. Bu küçük oyun benim canımı acıtıyor. Annem sesleniyor. Kapıda birinin beklediğini söylüyor. Onu içeri almasına izin vermiyorum. Belki de aklıma Sahte geliyor, fakat unutuyorum bir anda onun rüyamdaki Sahte olduğunu. Gelen, sınıftan arkadaşım. Onun saçları çok uzundu. Parmakları hiç kanamazdı. Umarım hâlâ da kanamıyordur. Küçük bir oyunda hayatın acısını tadıyorum. Sadece bir gecelik. Benim için uzun bir gece oldu. Sonra annem öpüyor yanağımdan. Göğsüne bastırarak tekrar tekrar öpüyor. Sonunda bitti canım, rüya bitti, diyor.

09.03.2002

Sahilde yürüdüm biraz. Kimse gelmedi. Ne martılar, ne de kayıp adam. Bekleyeceğim onları. Belki bir gün, bir yerde karşılaşırız diye. Durmadan daldığımın farkına varıyorum. Evet, aslında öyleydi. Bir gece bütün dünyamı değiştirmişti. Ama artık unutmalıyım. Onların hepsi sahteydi. Geride kalan belirsiz bir rüya. Bana hazırlanmış bir rüya. Geride kalan sadece bendim.

Önce martılar geçsin üzerimden, sonra kan kokmayan beyaz mumlar ve daha sonra da kırık olmayan aynalar göstere sin beni. Hayatımın mum kokan sahnelerine...

Önce padişah çağır sin beni, sonra beni azat ettiğini söyle sin ve daha sonra da üzerimden kara suları çek sin deniz.

11.03.2002

Ev sessizdi bugün. O günkü gibi sessiz. Sessiz olduğu kadar kalabalık. Kalabalığın içinde kaybolan insan sesleri. Oysa var olan sadece benim sesim. Televizyona iliyor gözüm. Alt yazılara takıyorum. Tam okuyamıyorum. Kanseri nasıl yendiğini anlatan sekiz yaşındaki bir kız çocuğu konuk oluyormuş haber programına. Şimdi saat 07.00'yi bekliyorum. Biliyordum. Benim rüyamı anlatacaktı. Oysa benimki rüyaydı.

Annem not bırakmış masanın üzerine. Alışverişe çıktığını, iki saate kalmaz döneceğini yazmış. Bir mum yaktım kahvaltı yaparken. Küçük bir mum. Hemen bitecek gibiydi. Üstelik kokmuyordu. Kapı zili çaldı. Annem sanıyordum. Fakat karşımda duran, iki sokak ötedeki bakkalın çırağıydı. Şaşkın çırak. Beni görünce ne diyeceğini şaşırdı. Zor söyleyebildi. Annemi hastaneye kaldırmışlar. Bayılmış sanırım. Söylediklerinden sadece bunları anlayabildim. Tabii o kadar alışveriş yapmaktan yorulmuş, kolları taşıyamaz olmuştu o kadar poşeti ve en sonunda yığılmıştı yere. İkinci

kez oluyordu. Hemen çıktım evden. Arkamdan geliyordu çırak. Gitmesini söyledim. Zor ikna ettim ve gönderdim onu... Koştur koştur vardım hastaneye. Annemi bulmak zor oldu. Hâlâ baygındı. Gerçekten kötü görünüyordu. İki saat yanında kaldıktan sonra, dışarı çıkıp hava almamı söyledi doktor. Gerçekten de bu bana iyi geldi. Döndüğümde annem kendine gelmişti. Fakat doktor, annemin bir müddet hastanede kalması gerektiğini söyledi. Ve bu da beni çok korkuttu. Artık korkmak istemiyordum. Tek gecelik korku yetmişti bütün ömrüme.

18.03.2002

Bir hafta olmuş, fakat annem eve hâlâ gelmemişti. Doktoru aradığımda annemin bir hafta daha kalması gerektiğini söyledi. Endişeleniyordum onun için.

Benim annem vardı bir tek. Bir beni severdi. Benim için canını feda ederdi. Meleklerimi yollar-dım onun için pencereden. Tutunurlardı melekler annemin saçlarına. Uçururlardı gökyüzüne. Hiç yakalayamazdım. Benim annem vardı bir tek. Bir beni severdi ve de sonsuzluğu...

Annemi bugün yolladım meleklerin yanına. Uçurdular onu. Tutamadım. Arkasına bakmadan güldü bana. Ben de ona güldüm. Gideceğini hiç bilemedim. El salladı bana. Ben de ona el salladım. Ben hiç bilemedim. Annemi tren istasyonunda değil, hastanede kaybettim. Kaybettim, fakat hiç bulmamak üzere. Ben gelene kadar kendine iyi bak anne.

Rüyamdaki kaybettiğim annemin anısına...

19.03.2002

Gözyaşlarım aktı bugün annemin yüzüne. Sonra saçlarına değdi. Annemin saçına süs oldu. Taç yaptım başına o süslerden. Annem papatyadan taç isterdi her zaman. Papatya yoktu. Ben de gözyaşlarımdan yaptım o tacı.

Bir kara toprak vardı, bir de beyaz. Ben annemi beyaz toprağa gömdüm. Annem karanlıktan korkardı. Mum ışığını sevmezdi akşam. Gündüz yanardı annemin mumları, hep gündüz. Beyazı severdi annem. Hep beyaz olsun isterdi. Ben de beyazı seçtim anne, sen istedin diye...

Annemi ikinci kez yolladım gökyüzüne. İkinci ve son kez. Bir de bir avuç şiiir yolladım gökyüzüne. Gözlerini kapayacağını bilseydim, birlikte giderdik. Sımsıkı sarılırdım ona. Giderken beni de götür diye. Şimdi kızıyorum ona. Beni onsuz bıraktı diye. Sesimi duyduğunu biliyorum, cevap verdiğini de. Hepsini hissediyorum. Ağlamıyorum. Ağlatacaklar diye korkuyorum. Ağlamayı

sevmiyorum. Ağlatanları da sevmiyorum. Anne-
mi yolluyorum. Ve bundan da hiç korkmuyorum.
Beni koruyacak olan annemin anısına... Gözlerini
görmesem de onları hissediyorum.

Ölümün kolay gelsin anne.

23.03.2002

Bunun da bir rüya olabileceğini düşünüp koşuyorum. Belki bir yere düşer, sonra da uyanırım diye. Ve uyanınca sarılır yastığa, hepsinin bir rüya olduğunu anlayınca önce güler, sonra fark ederim rüya değil gerçek olduğunu, o zaman akar gözyaşlarım yastığa. Yastık ıslanır, ellerim buruş buruş.

Bir masal vardı eskilerden, anlatırdı gökten üç elma düştüğünü. Annem, hepsinin benim için düştüğünü söylerdi. Dokunma onlara derdi. Dokunursam, büyüsünün bozulacağını söylerdi. Ben de öyle yapardım zaten. Isırırsan, acıtırılar canını derdi. Korkardım bundan. Elimi hiç sürmezdim. Sonunda sürdüm anne. Elmalara elimi sürdüm. Seni dinlemedim anne. Keşke sadece sürseydim. Sonra ısırdım anne. Hepsini ısırdım. Tadı çok güzel geldi. Senin dediğin gibi, acıttılar canımı anne. Seni aldılar, toprağa verdiler. Beni yalnız bıraktılar. Artık canım acımıyor anne. Elmalar yok artık. Onları da gömdüm toprağa, bir daha hiç çıkmadılar. Biliyorum anne. Sen yoksun artık.

Ama ben hâlâ varım. Seni unuttum anne. Masadan senin sandalyeni kaldırdım. Kokmayan mumların da yok artık. Artık onlara ihtiyacın da yok. Ben de attım onları anne. Zaten işe yaramıyorlardı. Seni defterimden silmedim anne. Hâlâ ikinci sayfamdasın. Biliyorsun, birinci sayfamda ben varım anne. Seni unuttum anne. Sen istedin diye unuttum seni anne. Gözyaşlarım canını acıtmamın diye unuttum seni anne. Seni unutmak zorundaydım anne. Çünkü ben hâlâ yaşıyorum. Toprağı sevmiyorum anne. Ben toprağa gitmek istemiyorum. Seni unuttum anne. Çünkü topraktan korkuyorum. Ölümün kolay gelsin anne.

28.03.2002

Ölüm yavaş gelir. Hissettirmeden kendini, usulca yavaşır aramıza. Gidecek olan içimizden biridir. Fark ettirmez bunu. Bilsek kırmazdık onu. Gideceğini bilseydik, ama ölüm çabuk geldi. Bilemeden götürdü onu aramızdan. Ağlamasını durduramadan çabuk gitti aramızdan. Ya diğerleri, onlar hâlâ bizimle, ölüm yine yanaştı bize, mutlaka götüreceği yine içimizden biriydi. Ve bir can daha aldı aramızdan. Bilseydik bugün onun gideceğini, iyi davranırdık ona, dedik fakat o elveda demeden, gitti aramızdan. Ölüm hep bizi buluyordu. Biz hâlâ ağlıyorduk. Can canın değerini bilemeden, bir ömrü bitirdik sonunda. Geride kalanlar sadece bir avuç gözyaşıydı.

Ölümün de değerini bil. Bazen uçurumun kenarındayken seni oradan kurtarır. Ömrünün sonuna gelmeden onların ağlamasını sustur. Çünkü ölüm sana haber vermez geleceği günü. Sana sormaz. Alır ve gider. Ses çıkaramazsın.

30.03.2002

Rüyalarım, rüya olmaktan çıktı artık. Onlar sahteleri değil, gerçekleri istiyorlar. Işıksız bir caddede yürüyorum. Yürüyorum, kimsesiz ve ıssız. Gülümsüyorum etrafa. Fark etmesinler benim kimsesiz olduğumu. Hava çok soğuk, fakat ben üşümüyorum. Avuçlarımı ısıtmıyorum üfle-yerek. Ellerim dondu, fakat hissetmiyorum soğu-ğu. Soğuk, soğuk olmaktan vazgeçmiş. Sıcak bir hava var gibi terliyorum. Avuçlarımın içi ıslan-mış. Ayakkabımı çıkarıyorum. Bırakıyorum ağa-cın yanına. Ayaklarım da ıslanmış. Yürüyorum caddede. Bu sefer ayaklarım yanıyor. Elimini değdi-riyorum yere. Elim yanıyor, her yer çok sıcak. Et-rafta üşüyen insanlar var. Bana bakıyorlar. Ben onlara gülümsüyorum. Yoruldum artık yürümek-ten. Yolun kenarına oturuyorum. Yanıma bir ço-cuk yanaşiyor, elindeki battaniyeyi uzatarak. Ka-famı sallıyorum, hayır der gibi. Ağzımdan duman çıkmıyor. Hava çok sıcak. Sonunda bir ışık yanı-yor caddede... Uyumuşum. Sabah olduğunu son-radan fark ettim. Elimini açmaya çalışıyorum. San-

ki kilitlenmiş birbirine. Zor ayırıyorum. Avcumda birkaç bozuk para var. Kimin koyduğunu bilmiyorum. Üşüyen insanlardan birkaçı olmalı. Oysa ben üşümüyorum. Üzerimde de bir battaniye var. Gözlerim ne tam açık, ne de tam kapalı. Çok uyumuşum... En son duyduğum kapının zili oluyor. Açmaya gittiğimde sadece gazeteci olduğunu görüyorum. Oysa ben gazete istememiştim. Yine de aldım gazeteyi. Etraf çok kalabalık. Işığı yakıyorum. Yanmıyor, içeriye geçiyorum. Gazeteden vazgeçiyorum. Çok uykum var. Koltuğa ilişip uzanıyorum. Rüyamın devamını merak ediyorum. Ama bir türlü öğrenemiyorum.

31.03.2002

Sabahın erken vaktinde kapı zili çaldı. Bakmak istemediğim halde yine de baktım. Postacıymış. Kimden geldiği umurumda değil, dediysem de açtım mektubu. Oldukça şaşırttı beni. Neredeydiler bu zamana kadar. Annemin ölümünü mü beklediler? Üstelik bir de nedensizce savunmaya çalışmışlar kendilerini. Altına da bir özür. Basit bir özür yazısı. Bildiğim bir şey var; özür dilemek hatalarda olur. Onları hata değildi. Mektubu bitirmeden attım. Okumak ızdırap veriyordu. Satırlarca aynı şey yazıyordu. O mektup bana ait değildi. Ait olduğu yere attım zaten.

Artık ben varım. Bedenim ve ruhum var. Artık büyümüştüm. Aynı zamanda yıpranmıştım. Yaşımdan fazla gösteriyordum. Yaşlanmıyorum. Ben ihtiyarlıyorum. Üzerimden silebilirim bunu. Yaşayan bir ölü olmak acı verir bana. Ayaklarımı birleştirebilirim zamanında. Yolumda düşmeden yürüyebilirim. Ve artık bütün kapılar hazır olur bana açılmak için.

Mektupta bir de babamın hayatını kaybettiği

yazılıydı. Gerçekten de kaybetti babam hayatını. Önüne serilen güzellikleri göremedi. İki senedir göremediğim babam hayatını kaybetmiş. Bir de yazmışlar ki, acını paylaşıyoruz. Ben babamın hayatını kaybetmiş olmasına acı çekmedim. Ben onu kaybetmedim. Ben annemi kaybettim. Ve onun için de acı çektim. Hem ben kimin umurundayım ki! Acı duysam da, duymasam da yanımda değiller. Bir mektup sanki bütün acılarımı unutturacak. Ben acılarımı unutmadım. Hatırlamak üzere sildim onları.

Yeni ve temiz bir hayat için hâlâ biriktirmiş olduğum umutlarım ve hayallerim var. Onları kullanmak için ise daha zamanım var.

01.04.2002

Eski bir aile dostumuz olan, daha doğrusu babamın dostu olan Hasan Amca geldi bugün. Önce neden geldiğini anlayamadım. Sonra gevelemekten çıkarıverdi ağzından baklayı. Yardım edebileceğini söyledi. Gerçekten de lazımdı bana. Tam vaktinde gelmişti. Yoksa bulamazdım onu. Bankadaki paraları üstüme geçirmem için yardım istedim, kabul etti. Güvenmesem de, ona ihtiyacım vardı. Artık bu evde kalmak istemiyordum. Biliyordum, annemin anıları gizliydi bu evde. Yine öyle olacak. Eksik olan ben olacağım. Bunlar için de bir miktar para ödeyeceğimi söyledim. “İstemem,” dedi. Eline sıkıştırdığımda geri vermeye çalışmadı.

Telefon çaldı. Hasan Amca'nın olabileceğini düşünerek koştum telefona. Oydu. Bana ev bulunduğunu ve tam istediğim gibi olduğunu söyledi. Evi görmek için hemen çıktım. Gerçekten de güzeldi. Sadece deniz vardı beni korkutan. Bugüne kadar hep o çıktı karşıma, ama artık ben çıkacağım onun karşısına...

Artık ev boştu. Evimiz. Annemle benim evim. Şimdi eskisinden daha da sessizdi. Büyük bir evdi. Evin camına 'kiralık' yazısını astıktan sonra da çektim kapıyı. Önce biraz duraksadım. Geri döndüm ve kiralık yazısını silerek 'satılık' yazdım. Altına da küçük bir not: 'Affet beni anne, çok sevdiğin evini satıyorum.' Ve son kez baktım çınar ağacına. "Elveda çınar ağacı. Kendine iyi bak."

04.04.2002

Hasan Amca'dan kurtuluş yoktu. Bir de kaplumbağa getirdi. Nereden öğrendiğini sordum. O da babamın anlattığını söyledi. İsmi sen koy, dedi. İstemem dedim. "Nereye koyayım?" dedi. "İstemiyorum," dedim. "Şimdilik şu odada dursun," dedi. "Al onu oradan," dedim. Sanki beni duymuyordu, ya da duymak istemiyordu. "O seni sevdi," dedi. "Benim zaten kaplumbağam var," dedim. "Nerede?" diye sordu. Hemen kapının önüne koydum kaplumbağayı. İstemiyorsan geri götürürüm, dedi. Hemen götürmesini söyledim. Sadece onu da kaybedeceğimden korkarak istemiyordum onu. Oysa onu götürmesini hiç istemiyordum. Fakat gitmeliydi... Eşyaların birçoğu yerleşmişti. Gerisini halledebileceğimi söyleyip göndermiştim Hasan Amca'yı.

Evin rengini beğenmedim. Beyaz olmalı, arasına maviler karışmalı. Avizeler çok büyüktü. Benim için fazlaydı da. Kapı zili, hiç hoşuma gitmemişti. Daha canlı bir ses. Yatak odasında fazla dolap vardı ve gereksiz birkaç eşya.

05.04.2002

Tamamıyla yerleşmiş bulunuyorum artık eve. Bu sabah eve Hasan Amca geldi. Son kez göz atmak istemiş. Neden, diye sorduğumda ilk önce cevap veremedi. Sonradan söyledi başka bir ihtiyacım olup olmadığını. Artık gelmemesini söyledim. O da, peki, dedi. Artık yeni bir hayat için kolları sıvamıştım. Güzel bir hayat için pembe attım duvara, umut ve huzur için de yanına beyaz ekledim. Sonra masmaviye boyadım duvarı, özgürlük yanımdan ayrılmasın diye.

Sabah, ilk işim annemin mezarına gitmek oldu. Bahçeden biraz da papatya topladım. Koydum papatyaları annemin mezarına. Birden papatya güle dönüştü. Büyüdükçe büyüyordu. Biraz da su serptim yapraklarına. Annem mutlu görünüyordu. Belki de sevinmiştir o evden çıktığıma, diye düşündüm; fakat ikna edemedim kendimi.

Bugün birine rastladım. Aslında biz onunla hastanede tanışmıştık. Hani ayağında tahta kunduraları olan küçük kız. Şapkası yoktu yanında. Üstelik hayli büyüymüştü. Beni de tanımadı. Gö-

zümnden bir damla yaş aktı onu görünce. Durduramadım. Elimi dokundurdum. Kan lekesi vardı parmağımda. Parmağım acı mıyordu üstelik. Önümdeki dükkân kayboluvermişti birden. O minik kızı da bulamıyordu gözlerim. Parmağımdaki kan lekesi silinmişti. Oysa ben ona dokunmamıştım bile. Aslında ben o kıza da rastlamamıştım. Benimki sadece bir hayaldi. Annemin ölümünden sonra sık sık gördüğüm şeyler. Önce gözyaşım akıyor, sonra parmağımı değdirdiğimde kan lekesi oluveriyordu. O yok olunca anlıyordum hayal olduğunu. Kısa sürüyordu bu hayaller. Geriye dönüp bakmıyordum. Baksam da göremezdim onları.

07.04.2002

Bugün, okula bir an önce başlamam gerektiğine karar verdim. Annemin ölümünün beni tamamen yıktığını sanmıştım. Oysa böyle olmamalıydı. Arkadaşlarımı çok özlemiştim ve seni de. Evet, seni de. Sonunda söyleyebildim. Seni de çok özledim. Artık geriye attığım bütün adımlar ileriye koşuyordu. Belki bunu sağlayan bendim. Hayatla yaptığım yarış. Uçurumun kenarından dönüşüm. Keşke herkes bunu yapabilse. Uçurumun kenarına gelip, ondan başka bir şey görmese bile yine de ondan vazgeçse.

Acılar yoktu artık. Ne acıtanlar vardı, ne de acıya yenik düşecek ben varım. Acı ben değil.

Bu evi gerçekten seviyorum. Buradaki insanları seviyorum. Buradaki hayatı seviyorum. Buranın, güneş doğarken diğer kızılardan farklı olan turuncusunu seviyorum.

Hayatıma beyaz bir sayfa açmadım. Hayatıma beyaz bir yol açtım. Sonu olmayan bir yol. Bu yola hayatın güzelliklerini koydum. Ve şimdi de kendimi koydum o yola.

18.04.2002

Umudun kapılarını açmak istiyorsan o yolu bulmak zorunda değilsin. Kendi yolunda o umudu yaratabilmelisin. Artık umudu olmadığı yerlerde aramayacağım.

Bir ışık yaktım yoluma. Düşünmedim rengini. Siyah da olsa görebilirim onu. Umutlar kaybolmaz. Ancak sen onları kaybedersin. Onlar için doğru yolda olabilirsin. Ama kendin için...

Bir ışık yaktım yoluma. Düşünmedim büyüklüğünü. Küçük de olsa görebilirim onu. Elbet bir gün büyüyecektir. Umutlarımın şerefine bugün kadeh kaldırıyorum. Umarım bunu bir gün birlikte yaparız. Ama ben olmasam da yapmalısın bunu. Hayata inat umutların için kadeh kaldırmalısın.

11.05.2002

‘Önemli olan, önemli olanı yapmak değil, kendin için doğru olanı yapmaktır.’

Artık doğru kararı verdiğime göre sana ihtiyacım yok. Belki, önemli olan seni aramak ve bulmaktır, nerede arayacağımı bilmesem de. Artık sana ihtiyacım yok. Olmamalı. Sen kimsin? Bilmiyorum. Evet, sahteydin. Sahte'lere inat, olamayan sahtelerden. Artık sahteler de yok. Sahtelere ihtiyacım da yok. Ben sahte değilim. Ben yaşıyordum ve hâlâ da yaşıyorum. Sağ ol dostum diyemeyeceğim. Sen benim dostum değildin. Dostlar konuşur. Sen hiç konuşmadın ki. Sadece beni dinledin. Hep beni ama hep beni. Sen yaşamıyordun. Belki çoktan ölmüştün. Ama haberim yoktu. Belki de sen hiç olmadın. Daha yaratılmadın. Sen benim için bu zamana kadar doğruydun. Artık sana sığınmama gerek yok. Belki sen hiç yaratılmazsın.

*‘Önemli olan kaçmak değil, neden kaçtığın-
dır.’*

Ben senden kaçıyorum. Ben sahtelerden kaçıyorum. İhtiyacım olmayanlardan kaçıyorum. Ben acımasızca sığınmak istemiyorum sana. Dirilmeni bekleyemem ya da yaratılmanı. Sen kaçamazsın. Çünkü benim gibi aklın yok. Hareket ettiremezler seni. Senden kaçıyorum. Artık ayaklarımı iyi. Yere sıkı basıyorlar.

‘Önemli olan sonucun nerede olduğu değil, ona nasıl gidildiğidir.’

Sen sonuçlandın. Bitiyorsun burada. Seni terk etmek zorundayım. Çünkü benim de sonucum var. Ama hâlâ ulaşılmadı. Keşke, elveda dostum diyebilseydim sana. Sen olmadıkça, diyemeyeceğim. Güle güle sen. Hiç olmayan sen. Burada bitiyor işte. Sen ve ben bitiyoruz burada. Senin sonun da burada bitiyor. Eriyorsun, belki daha sonra akarsın başka insanlara... Her kimsen, yine de güle güle...

Bir kuştum sanki. Ağır yükleri olan, küçük bedene sahiptim. Adım yoktu. Sorsalar kuş diyecektim. Sormadılar. Uç deseler, uçamazdım. Ama onlar kadar beyazdım. Kuş gibiydim. Hangisi deseler, diyemezdim. Çünkü bütün kuşlar beyazdır... Adımı sordular. "Adım yok," dedim. Kuş desinler istedim. Sonra bana, "Kuş," dediler. "Kara kuş," dediler.

Betül Akdoğan

SONRA BANA KUŞ DEDİLER

'Deniz var, toprak var, yıldız var. Ve ben bir deniz akıntısı, bir toprak parçası ve hiç sönmeyen bir yıldız. Böcek var, çiçek var, güneş var. Ve ben içlerinden uğurböceği, papatyanın yaprakları ve dokunduğunda alev saçan güneş turuncusuyum. Ağaç var, su var, taş var. Ve ben yeşilden kızıla bürünen, yüzüme serptiğimde önümdeki ışığı gören ve bir yakut taşıyım. Işık var, bulut var, ateş var. Ve ben şu hayatta toptop ateş olup uçuyorum.'

'Şiir bedesteni oldum ben' diyen **Betül Akdoğan**, henüz on dokuz yaşında. **Sonra Bana Kuş Dediler** ise yazdığı ilk kitap. Okuyunca göreceksiniz: bu küçük kitap yepyeni bir yazarı müjdeliyor. **Sonra Bana Kuş Dediler**'in kahramanı, anlatıcısı, geçirdiği bir rahatsızlık nedeniyle hastaneye yatırılmış bir çocuk. Onun yazdığı mektuplardan oluşan bu anlatı, okudukça derinleşiyor. Hastane odasının duvarlarını hayalleriyle boyamaya kalkışan bir çocuk niçin ağaç kabuklarına saklanır? Sahte dediğimiz şey nedir? Bir kuş mu, yoksa bir ev mi? Bu mektuplar annesiz büyümek istemeyenlere yazılmış sanki. Karanlık gökyüzüne inat kuş olmak isteyenlere.

Kapaktaki resim: ANTHONY CARNABUCI

ISBN 975-07-0471-1

9 78 9750 770471 0

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR